

Tomasz Wasilczuk

WIELKANOCNE PYTANIA

Cóż to znaczy być Barabaszem,
stać się wolnym za śmierć
i za zmartwychwstanie
- Twoje, Panie.

Cóż to znaczy umywać ręce
by się stało to, co się stanie
- Twa śmierć, Panie.

Cóż to znaczy, jak Szymon z Cyreny
na swe barki wziąć krzyż niespodzianie
- Twój, Panie.

Cóż to znaczy być gapiem patrzącym
na bolesne na krzyżu konanie
- Twoje, Panie.

Cóż to znaczy być Weroniką,
Twoją Panie twarz chustą otrzeć,
coż to znaczy być rzymskim setnikiem
lub na krzyżu być dobrym łotrem,
coż to znaczy wraz z Matką płakać,
lub się zaprzeć wraz ze Świętym Piotrem,
coż to znaczy być tobą lub mną
w tę noc – nim wróci Ten, który odszedł.

Autor: Julian Skowroński

*Niech radosna prawda
o odkupieniu człowieka
przez Chrystusa
nappełni nas pokojem.*

ALLELUJA !
**Wszystkiego najlepszego
z okazji Świąt Wielkanocnych**

życzy

Krajowa Sekcja Nauki
NSZZ „Solidarność”

Kompozycja Anny Obrochta

SPIS TREŚCI

Nie tylko Ukraina – J. Sobieszcański.

List KSN do Ukrainy.

Działania KSN NSZZ „S”:

- Prezydium Rady KSN w dn. 21.03.2014 r.

- Notatka ze spotkania z KRASP-em w dn. 22.03.2014 r.

- Opinia o Krajowym Programie Reform – Europa 2020.

Spotkanie Prezydium KSN z MNiSW w dn. 21.03.2014 r.

Prace nad nowelą ustawy p.s.w. (materiały).

Notatka z posiedzenia RGNiSW z dn. 13.02.2014 r.

Z prac Komisji KSN:

- Opinia prawna – K. Andrzejewska i B. Zięba.

Pismo MPK Kraków.

Nekrologi.

Przedruki:

- Krótkie dni wolności – J. Sobieszcański.

- Pikieta „S” pod ambasadą Rosji.

Nie tylko o Ukrainie

Krajowa Sekcja Nauki i komisje zakładowe „Solidarności” niektórych uczelni wysłały listy na Ukrainę z wyrazami solidarności i wsparcia. Wielu naszych kolegów ma bezpośrednie kontakty z pracownikami nauki w placówkach naukowych i w uczelniach ukraińskich. To pogłębia odczuwanie tego, co się tam dzieje. Najpierw była to fascynacja i poczucie solidarności z długotrwałym protestem Majdanu i z determinacją w dążeniu do zmiany chorych relacji ciążących nad życiem w Ukrainie. Sytuacja jednak zasadniczo się zmieniła. Ukraina stojąca przed trudnym zadaniem uporządkowania własnych spraw musi równocześnie zmierzyć się z agresją zewnętrzną. Z agresją Rosji Putina. Zrozumiałe, że my w Polsce wyrażamy sprzeciw wobec tej agresji. Przede wszystkim ze względu na sprzyjanie naszemu sąsiadowi w jego drodze do wolności i normalności, ale też dlatego, że również nasze poczucie bezpieczeństwa zostało naruszone. Tym razem tworzymy jednolity front sprzeciwu.

Z tej lekcji z historii, zresztą jeszcze nieodrobionej, i nie tylko z tej lekcji, wynika niejedna przestroga. Pamiętamy, że prezydent Polski Lech Kaczyński z ociąganiem podpisywał uznanie Kosowa. Wygląda na to, że osiągnięcie na określonym obszarze jakiegoś kraju przewagi liczbowej ludności innej narodowości może spowodować wyodrębnienie tego obszaru jako niezależnego bytu politycznego i spotka się to z akceptacją ze strony społeczności międzynarodowej. Z tym trzeba się liczyć.

Inna przestroga, to nie marnować czasu i dbać o podmiotowość własnego państwa. Ukraina pod wieloma względami była w gorszej sytuacji niż Polska, lecz przed paroma laty mogła znacznie więcej uczynić dla umocnienia własnej podmiotowości, rozwoju gospodarki i uformowania społeczeństwa odpowiedzialnego za swój kraj. Zmarnowano czas bardziej sprzyjający zmianom. Teraz, bez wsparcia Stanów Zjednoczonych i Unii Europejskiej niepodległościowe dążenia nie miałyby żadnych szans na powodzenie.

Kolejna przestroga jest banalna, dotyczy każdego człowieka i państwa, a dokładniej rządzących. Nie ma niczego, o czym moglibyśmy powiedzieć, że jest w stu procentach trwałe. Warto więc stosować zasadę znaną z ruchu drogowego – zawsze zachowaj bezpieczną prędkość. Dobrze, że jest NATO i że my w nim jesteśmy. Dobrze, że jesteśmy w Unii Europejskiej. Powinniśmy być lojalnymi członkami tych organizmów. W razie zagrożeń zewnętrznych mamy prawo oczekiwać wsparcia od NATO. Mamy prawo oczekiwać, że Unia Europejska będzie sprzyjać rozwojowi gospodarczemu wszystkich państw wchodzących w jej skład, w tym i naszemu rozwojowi. Jednak sami w instytucjach unijnych też musimy o to zabiegać. Tym kursem należy podążać, pamiętając, że nie zawsze wszystko się udaje.

Budowanie odporności państwa na zdarzenia nieoczekiwane wymaga wyobraźni rządzących i obywateli.

Polska i Polacy usilnie wspierają Ukrainę w jej dążeniach do niepodległości i do demokracji. Powinniśmy dalej być sprzymierzeńcem tych dążeń. Mamy szansę stworzyć zręby prawdziwie przyjaznych relacji z Ukrainą. Budując te relacje nie możemy pominąć ludobójstwa dokonanego na polskich mieszkańcach kresów, bo tylko prawda jest skałą, na której warto budować. Mam nadzieję, że Ukraińcy i Polacy mają przed sobą dobrą wspólną przyszłość.

Szczególnie duże możliwości w tworzeniu dobrych relacji między naszymi narodami ma szkolnictwo wyższe. Mam tu przede wszystkim na myśli wzajemną wymianę studentów. Uczelnie w Polsce i w Ukrainie powinny promować tę formę zacieśniania kontaktów. Warto, by nasze Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego pomyślało o podpisaniu ze stroną ukraińską stosownego porozumienia.

Także Krajowa Sekcja Nauki powinna włączyć się do budowania związków z Ukrainą. Powinniśmy już teraz wysłać naszą delegację na Ukrainę w celu nawiązania kontaktów z wybranym ukraińskim związkiem zawodowym sfery nauki i szkolnictwa wyższego. Z góry deklaruję, że chętnie uczestniczylibym w takiej delegacji.

Janusz Sobieszkański

Warsaw, 06.03.2014

**To Ukrainian scientists and academics,
To education and research unions in Europe EI affiliates**

Dear Ukrainian Friends,

Dear President /International Secretary

The National Science Section of NSZZ 'Solidarność' condemns the violation of the sovereignty and territorial integrity of Ukraine as a result of aggression by Russia. What Russia does in Ukraine today is a challenge put to the democratic world, a violation of the Charter of the United Nations, and a threat to peace in Europe. Justification of aggression of Russian troops in Ukraine by the need to protect security of Ukrainian citizens of Russian nationality, is a pretext, similar to the one used to justify the Soviet invasion of Poland on 17 September 1939. By its aggression against Ukraine, Russia violated international treaties, including the agreement between Russia and Ukraine, and the Budapest International Memorandum of 1994, in which Russia, the USA and the United Kingdom jointly committed themselves to respect the sovereignty and borders of Ukraine and to refrain from the use of force against the territorial integrity and political independence of the country.

We express our support for Ukrainian teachers and researchers and for the entire Ukrainian people, who have the right to a democratic, sovereign and independent state, and the right to decide on their future without outside intervention.

We hope that the international community will demonstrate enough determination to force the aggressor to leave the territory of Ukraine.

Edward Malec

President

DZIAŁANIA KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Prezydium Rady KSN NSZZ „S”

W dniu 21.03.2014 r. odbyło się posiedzenie Prezydium Rady KSN NSZZ „S”. Program posiedzenia obejmował następujące kwestie:

- Omówienie planowanego przebiegu rozmów w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego.
- Propozycje dotyczące liczebności przyszłej Rady KSN.
- Omówienie przygotowań do Walnego Zebrania Delegatów. Zreferowała B. Jakubowska.
- Relacja z przebiegu nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym. Określenie zadań KSN w związku ze stanem prac nad ustawą.

***

Spotkanie przedstawicieli Prezydium KSN i Prezydium KRASP

Łódź, 22 lutego 2014 r

Notatka

**z rozmów przedstawicieli Prezydium KSN NSZZ Solidarność i Prezydium KRASP
w obecności Przewodniczącego RGNISW**

1. KRASP zajmuje neutralne stanowisko wobec treści artykułu 152 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* i nie będzie działać na rzecz jego zmiany.
2. KSN deklaruje, że nie będzie tworzyć nowego projektu ponadzakładowego układu zbiorowego pracy bez uprzednich rozmów z KRASP i bez wyczerpania innych możliwości rozwiązywania spornych kwestii.
3. KSN i KRASP będą wspólnie działać na rzecz zmiany art. 151 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* w części dotyczącej kwoty bazowej, a w szczególności wypracowania właściwej jej wysokości.

***

**Opinia o Krajowym Programie Reform
Europa 2020**

Poniższe uwagi dotyczą głównie programu w zakresie B+R oraz szkolnictwa wyższego.

1. Przewiduje się wzrost nakładów na sektor badawczo- rozwojowy z ok. 0.86% PKB w roku 2014 do 1.7% PKB w roku 2020. Bliższe przyjrzenie się szczegółom wskazuje jednak na brak oparcia deklaracji w zamierzeniach finansowych. Brak, dla przykładu, deklaracji wzrostu finansowania B+R z budżetu; obecnie jest to ok. 0.3% PKB, zamiar podwojenia nakładów na B+R powinien oznaczać podwojenie udziału nakładów budżetowych. Ale nie ma takiej obietnicy. Nie ma też obietnicy zasadniczego wzrostu nakładów z funduszy europejskich. Autorzy projektu najwyraźniej sądzą, że wzrost nakładów wygenerują przedsiębiorcy. Obecny system fiskalny jest antyinnovacyjny. Brak jest jednak planów jego zmiany. Nie ma w szczególności analiz dotyczących możliwości wprowadzania skutecznych mechanizmów ekonomicznych prowadzących do wzrostu finansowania badań naukowych przez przedsiębiorców, zwłaszcza w kontekście procedury nadmiernego deficytu, w jakiej znajduje się obecnie Polska, i związanego z tym ograniczenia wydatków budżetowych państwa. Poniżej zamieszczam uwagi szczegółowe. W dalszym ciągu brak możliwości tworzenia w naszym kraju dużych projektów gospodarczych z istotnym i znaczącym udziałem komponentu badań naukowych, chociaż propozycje podjęcia stosownych działań zgłaszane podczas dyskusji nad Strategią Europa 2020. Fetyszyzuje się zupełnie niepotrzebnie znaczenie drugorzędnej w istocie tzw. Polskiej Mapy Drogowej Infrastruktury Badawczej. Brak możliwości tworzenia ugrupowań jednostek naukowych, które mogłyby się podejmować dużych i znaczących projektów oraz programów badawczych, np. na wzór Fraunhofer Gesellschaft w Niemczech

Podsumowując: obietnice wzrostu nakładów w sektorze B+R są, i to jest rzecz, która może cieszyć. Są one jednak deklaratywne, brak śladów głębszej refleksji rozumienia potrzeby podjęcia działań, które zagwarantowałyby realizację obietnic.

2. Nie ma żadnych obietnic wzrostu finansowania szkolnictwa wyższego. Przypomnijmy, że budżetowe nakłady na szkolnictwo wyższe osiągnęły niedawno, bo w roku 2012, najniższy poziom w ostatnim ćwierćwieczu: 0.67% PKB. Są natomiast obietnice kontynuowania tzw. reform – Krajowych Ram Kwalifikacji, różnego rodzaju programów „doskonalących” kształcenie, itp.

Podsumowanie: rozrośnie się gorset biurokratyczny, skutecznie nakładany na szkolnictwo wyższe w ostatnich 6 latach. Spadną nakłady. Należy oczekiwać dalszego powolnego spadku poziomu szkół wyższych i obsuwania się w międzynarodowych rankingach.

3. Inne uwagi.

Cele energetyczne powinny być poddane krytycznej analizie z uwagi na sytuację międzynarodową i konieczność uniezależnienia od nieprzewidywalnego politycznie partnera jakim jest nasz dotychczasowy główny dostawca surowców energetycznych. Konieczne jest stworzenie nowych gałęzi przemysłu w regionach o dużym udziale mało efektywnego przemysłu ciężkiego, skazanego częściowo na dalsze znaczne ograniczenie lub kosztowną modernizację, oraz wyraźnej poprawy wskaźnika udziału przemysłu w tworzeniu polskiego PKB. Nie ma dyskusji z oceną OECD mówiąca o wyczerpaniu dotychczasowego modelu wzrostu gospodarczego Polski, które ma nastąpić około r. 2018

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Prof. Edward Malec

***

Spotkanie z Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego

KRAJOWA SEKCJA NAUKI

NSZZ

SOLIDARNOŚĆ

ul. Waryńskiego 12, lok. A 221

00-631 WARSZAWA

☎/☎ (+48 22) 825 73 63

☎ (+48 22) 234 98 78

e-mail: ksn@interia.pl

<http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>

L.p. 20/W/14

Kraków, dn.07.03.2014 r.

Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego
Pani Prof. Lena Kolarska-Bobińska

Szanowna Pani Profesor,

Poniżej określam dokładniej, na życzenie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, tematykę spotkania w dniu 21 marca 2014 r. (data przesunięta na prośbę Pani Minister).

Sugerujemy przedyskutowanie następujących tematów:

1) Sprawa kolejnej nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym.

Podstawową kwestią jest proponowana przez rząd zmiana artykułu 152 p.s.w., uniemożliwiająca zawieranie ponadzakładowego układu zbiorowego pracy związkom zawodowym pracowników uczelni publicznych. W środowisku akademickim, rozumianym jako całość, nie ma woli działania na rzecz zmiany istniejącego zapisu artykułu 152.

W załączeniu jest dokument potwierdzający osiągnięcie porozumienia przez KRASP i KSN w tej kwestii.

Związki zawodowe w gruncie rzeczy najchętniej optowałyby na rzecz niewielkiej modyfikacji artykułu 152 (skreślenia punktu nr 2, przy pozostawieniu tego zapisu w obecnej formie).

Sądzymy także, że celowe będzie usunięcie artykułu 125 lub powrót do jego sformułowania sprzed nowelizacji dokonanej w 2011 roku: „Stosunek pracy z mianowanym nauczycielem akademickim może być rozwiązany również z innych przyczyn, po uzyskaniu zgody organu kolegialnego wskazanego w statucie uczelni.”

Artykuł 124 powinien powrócić, naszym zdaniem, do postaci sprzed poprzedniej nowelizacji: „Rektor może rozwiązać za wypowiedzeniem stosunek pracy z mianowanym nauczycielem akademickim w przypadku otrzymania przez nauczyciela akademickiego, w okresie nie krótszym niż rok, dwóch kolejnych ocen negatywnych, o których mowa w art. 132 ust. 1 i 2.”

Pragnę zauważyć, że pozycja mianowanego nauczyciela akademickiego jest obecnie bardzo słaba – a warto podkreślić, że w wyniku dokonanej w 2011 roku nowelizacji, w niedalekiej perspektywie jedynymi nauczycielami mianowanymi będą profesorowie tytularni.

2) Podwyżki wynagrodzeń pracowników uczelni wyższych w 2014 roku.

KSN NSZZ „Solidarność” proponuje, aby przyjęto rozwiązania zastosowane w roku 2013, a mianowicie: Podwyżka wynagrodzeń przewidziana ustawą budżetową na rok 2013 powinna być rozdzielana przez MNiSW pomiędzy publiczne uczelnie wyższe według następujących zasad:

- i) kwotowo, z przyjęciem zasady 3:2:1:1;
- ii) wyłącznie dla zatrudnionych w podstawowym miejscu pracy oraz dla pracowników nigdzie nie zatrudnionych w podstawowym miejscu pracy i zatrudnionych na ułamkach etatów.
- iii) W przypadku pracowników niepełnozatrudnionych, pracujących w różnych miejscach pracy, dotacja powinna być proporcjonalna do sumy poszczególnych ułamków etatów, ale nie może być wyższa niż dotacja dla pracownika zatrudnionego w podstawowym miejscu pracy.

3) Finansowanie nauki i rola mechanizmów konkurencyjnych w nauce.

KSN proponuje opracowanie „mapy drogowej” finansowania badań naukowych w Polsce i trwałych mechanizmów tworzenia popytu na badania i innowacje przez gospodarke. Zagraża nam bowiem po 2020 r. ponowne załamanie finansowania, po niewielkim wzroście osiągniętym przy wsparciu finansowym funduszy strukturalnych UE w latach 2006–2020.

KSN opowiada się za jak najlepszym wykorzystaniem krajowego potencjału naukowego w programach badawczych. Szkodliwa jest tendencja do likwidacji jednostek naukowych na podstawie ułomnego systemu ocen i rankingów. Uważamy za niezbędne wmontowanie w system prawny nauki rozwiązań pozwalających na tworzenie dużych i silnych ugrupowań jednostek badawczych i rozwojowych (jak np. w Niemczech Fraunhofer Gesellschaft), zdolnych do realizacji dużych projektów i programów badawczych na rzecz gospodarki.

4) Relacje pracowników z pracodawcami (kierownictwami uczelni, instytutów) i przerosty biurokratyczne:

Jest tu szereg kwestii, które wymienię jedynie hasłowo: niekonstytucyjne ograniczenie urlopów bibliotekarzy w części uczelni; zawieranie umów o pracę w uczelniach na okresy niepełnoroczne, nie będące czasowo wielokrotnością semestru; zaostrenie kryteriów ubiegania się o urlop dla poratowania zdrowia; znaczny wzrost obciążeń biurokratycznych pracowników (KRR, rozdmuchana sprawozdawczość); pozbawienie środowiska akademickiego wybieralnego przedstawicielstwa poprzez zmianę roli RGNiSW na doradczą; patologie związane z brakiem tzw. górnych widełek w taryfikacji; patologie w projektach badawczych.

Pozostaję z poważaniem

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Prof. Edward Malec

***

**Komisja Zakładowa
NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
Uniwersytetu Warszawskiego**

Krakowskie Przedmieście 26/28
00-325 Warszawa
tel./fax: 55 24 026; 55 20 372

Stanowisko Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 11.03.2014 r. ws. spotkania z Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Komisja Zakładowa po raz kolejny protestuje przeciwko przypadkowi formułowania przez Przewodniczącego Rady KSN Edwarda Malca propozycji rozwiązań przedkładanych władzom Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego niezgodnych ze środowiskiem Solidarności Wyższych Uczelni. List prof. Edwarda Malca do Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego – prof. Leny Kolarskiej-Bobińskiej zawierający między innymi propozycję podziału kolejnej transzy podwyżki wynagrodzeń w roku 2014, jest przejawem takich niewłaściwych praktyk. Przewodniczący Rady powinien tak ważne dla nas wszystkich kwestie konsultować z Komisjami Zakładowymi poszczególnych uczelni i odpowiednimi strukturami KSN.

Naszym postulatem był i jest podział rezerwy celowej na podwyżkę płac według systemu kwotowego – równo dla każdego pracownika uczelni, z jednoczesnym pozostawieniem w gestii poszczególnych uczelni i działających w nich organizacji związkowych swobody rozdziału kwoty uzyskanej od Ministerstwa. Dziwi nas ponadto brak w rzeczonym piśmie prof. Edwarda Malca zasygnalizowania pani Minister tak istotnych dla środowiska akademickiego spraw, jak np.:

1. Problem systematycznego obniżania nakładów na finansowanie badań wynikających z działalności statutowej.
2. Udział przedstawicieli Związków Zawodowych w grupie roboczej, opracowującej nowe zasady algorytmu rozdziału dotacji ministerialnej pomiędzy uczelniami.
3. Obniżenie odpisu na Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych.

Proponujemy, aby w przyszłości tematyka tak ważnych spotkań była ustalana w drodze uzgodnień. Prosimy o przekazanie naszego stanowiska Komisjom Zakładowym wszystkich Uczelni Wyższych działających w ramach KSN NSZZ „Solidarność”.

Z upoważnienia Komisji Zakładowej
NSZZ „Solidarność” UW
Przewodniczący

***

**Komunikat ze spotkania Prezydium KSN z kierownictwem
Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego
w dniu 21 marca 2014 r.**

W spotkaniu udział wzięli:

Ze strony MNiSW: minister Lena Kolarska-Bobińska, wiceminister Marek Ratajczak, dyrektor generalny Marek Kuciński, dyrektor Departamentu Budżetu i Finansów Jarosław Oliwa i naczelnik Wydziału Prezydyjnego Ewa Nowak-Lewińska.

Ze strony KSN: przewodniczący Edward Malec, wiceprzewodnicząca Maria Sapor, wiceprzewodniczący Jerzy Dudek oraz członkowie Prezydium – Krystyna Andrzejewska, Joanna Wibig, Beata Zięba, Marek Gutowski, Barbara Jakubowska, Józef Kaczor, Leszek Koszałka, Ryszard Mosakowski, Marek Sawicki, Kazimierz A. Siciński, Paweł Sobotko, Zbigniew Zawitowski.

Spotkanie rozpoczęło się o 14.10.

Na wstępie minister Lena Kolarska-Bobińska przedstawiła plany prac MNiSW po dokonaniu zmian w nowelizowanej ustawie, które powinny zostać przeprowadzone do maja 2014 r. Należą do nich: zmiana oceny parametrycznej jednostek, zmiana listy czasopism, wprowadzenie interdyscyplinarności kształcenia i dokonanie korekt aktów prawnych w zakresie nauki i szkolnictwa wyższego, które nadadzą im bardziej „zjadliwy (w sensie przyjazny) charakter”. Zapewniła, że kolejny etap podwyżek zostanie zrealizowany, a dotacja dydaktyczna zostanie przekazana na uczelnie do końca marca. Minister Marek Ratajczak wyjaśnił, że w kwietniu ministerstwo wystąpi o uruchomienie rezerwy celowej na podwyżki.

Przewodniczący KSN podziękował za możliwość spotkania. Zaproponował także, aby przejść od razu do roboczej dyskusji na konkretne tematy, przy czym poprosił o to, aby to on udzielał głosu przedstawicielom KSN, co ułatwi stronie związkowej przekaz poglądów na omawiane kwestie.

Podstawowym tematem spotkania (ponad 45 minut) była proponowana przez rząd zmiana artykułu 152 Prawo o szkolnictwie wyższym (p.s.w.), uniemożliwiająca zawieranie ponadzakładowego układu zbiorowego pracy związkom zawodowym pracowników uczelni publicznych. Przewodniczący KSN podkreślił, że w środowisku akademickim, rozumianym jako całość, nie ma woli działania na rzecz zmiany istniejącego zapisu artykułu 152.

W dyskusji zabrali głos wszyscy przedstawiciele ministerstwa, kolejno przedstawiając argumenty za usunięciem obecnego zapisu. Używano – jako zasadniczego – argumentu, że obecny stan rzeczy ogranicza autonomię uczelni. Podkreślano, że minister nauki i szkolnictwa wyższego nie jest pracodawcą. Podnoszono też inne standardowe argumenty, które słyszeliśmy już wielokrotnie.

Członkowie Prezydium – Krystyna Andrzejewska, Maria Sapor, Beata Zięba, Kazimierz A. Siciński – zbijali argumenty strony ministerialnej. Wiceprzewodnicząca i Przewodniczący prosili o znalezienie innego rozwiązania (to znaczy wskazanie innej strony układowej), a zanim to nastąpi, o wycofanie zmian. Spotkaliśmy się z odmową. Na uwagę minister L. Kolarskiej-Bobińskiej o braku ponadzakładowych układów zbiorowych w innych krajach, trafnie odpowiedział Ryszard Mosakowski, wymieniając Danię, Holandię i parę innych państw, w których takie układy istnieją.

Edward Malec zamknął dyskusję, wyrażając żal z powodu niezgodnienia stanowisk w tej sprawie i podkreślając, że odebranie pracownikom uczelni prawa do zawierania układów zbiorowych pracy to dla KSN poważny problem, którego rozwiązanie będzie wymagało działań natury związkowej.

W kolejnym punkcie omawiano sprawę artykułu 125 p.s.w., postulując bądź jego wykreślenie, bądź powrót do zapisu sprzed nowelizacji dokonanej w 2011 roku: „Stosunek pracy z mianowanym nauczycielem akademickim może być rozwiązany również z innych przyczyn, po uzyskaniu **zgody** organu kolegialnego wskazanego w statucie uczelni.”

W dyskusji zabrali głos: Maria Sapor i Marek Gutowski oraz przewodniczący KSN, podkreślając m. in., że w instytutach PAN obowiązuje zapis, którego sens jest taki sam jak w Prawie o szkolnictwie wyższym sprzed 2011 r. Edward Malec zauważył, że gdyby obecna postać artykułu 125 obowiązywała w latach 50. XX w., to zwolnienie prof. małżeństwa Ossowskich, Tatarkiewiczza, Ingardena przebiegałoby zupełnie inaczej. Jak wiadomo, napuszczano na nich bojówki studenckie (z udziałem znanych później prominentów nauk społecznych) i wymuszano w ten sposób przejście do PAN.

Ze strony ministerialnej napotkaliśmy na opór, ale minister L. Kolarska-Bobińska zainteresowała się sprawą w sposób dobrze wróżący rozwiązaniu tej kwestii.

Poruszyliśmy (Maria Sapor, Marek Gutowski, Edward Malec) niekorzystny dla pracowników zapis artykułu 124 w kontekście art. 132, ale także art. 125, podkreślając opresyjny charakter ustawy, która zawiera wiele sposobów na rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielami akademickimi.

Strona ministerialna nie zgodziła się z naszym stanowiskiem.

Kolejnym punktem rozmów były podwyżki wynagrodzeń. Stwierdzono zbieżność poglądu obu stron co do zasad podziału środków na podwyżki wynagrodzeń między uczelnie publiczne w 2014 roku.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność” zaproponował, aby przyjęto rozwiązania zastosowane w roku 2013, a mianowicie:

Podwyżka wynagrodzeń przewidziana ustawą budżetową powinna być rozdzielana przez MNiSW pomiędzy publiczne uczelnie wyższe według następujących zasad:

- i) kwotowo, z przyjęciem (w przybliżeniu) zasady 3:2:1,25:1,25;
- ii) wyłącznie dla zatrudnionych w podstawowym miejscu pracy oraz dla pracowników nigdzie nie zatrudnionych w podstawowym miejscu pracy i zatrudnionych na ułamkach etatów;
- iii) w przypadku pracowników niepełnozatrudnionych, pracujących w różnych miejscach pracy, dotacja powinna być proporcjonalna do sumy poszczególnych ułamków etatów, ale nie może być wyższa niż dotacja dla pracownika zatrudnionego w podstawowym miejscu pracy.

Zasady podwyżek w uczelniach powinny być uzgadniane ze stroną związkową. Dyrektor departamentu J. Oliwa wyjaśnił, że w roku 2013 podzielono środki między uczelnie według wag w algorytmie części kadrowej 2,5(prof.):2(dr hab.):1,5(dr):1(mgr) oraz dodatkowo ze współczynnikiem 1 (nie nauczyciele, których nie ma wprost w algorytmie). Ten system będzie – według ministra M. Ratajczaka – utrzymany w roku 2014.

Kazimierz A. Siciński podkreślił, że powinien się znaleźć sposób podwyższenia wynagrodzeń dla pracowników działu pomocy materialnej dla studentów.

Krystyna Andrzejewska poruszyła sprawę odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych od środków na podwyżki. Minister M. Ratajczak wyjaśnił, że minister finansów zatrzymuje te środki u siebie. Maria Sapor zwróciła się o dołączenie do „listu pasterskiego” zaleceń dotyczących uzgadniania zasad podwyżek w uczelniach ze związkami zawodowymi.

Następnie omawiano finansowanie nauki i szkolnictwa wyższego. Przewodniczący KSN podkreślił, że w roku 2012 osiągnęliśmy minimum w finansowaniu obu działów z budżetu państwa – w sumie 1% PKB – podczas gdy w roku 2005 było to 1,32% PKB. Kazimierz A. Siciński zaproponował opracowanie „mapy drogowej” finansowania badań naukowych w Polsce i trwałych mechanizmów tworzenia przez gospodarkę popytu na badania i innowacje. Zagraża nam bowiem po 2020 r. ponowne załamanie finansowania, które po niewielkim wzroście osiągniętym przy wsparciu finansowym funduszy strukturalnych UE w latach 2006-2020.

Minister L. Kolarska-Bobińska odpowiedziała na to stwierdzeniem, że należy opracować stosowną strategię rozwoju szkolnictwa wyższego i nauki. Józef Kaczor zwrócił uwagę na brak funduszy na utrzymanie nowej infrastruktury naukowej. Minister zwróciła uwagę, że rektorzy planując inwestycje na uczelniach podejmowali pewne zobowiązania finansowe (ze środków własnych) i powinni przewidzieć konieczność posiadania środków finansowych na użytkowanie pozyskanej infrastruktury.

Pani minister musiała opuścić spotkanie o godz. 15.30. Przewodniczący KSN podziękował za rozmowę i poprosił o zapamiętanie dwu liczb: 125 i 152 oraz skrótu PUZP. Co Pani minister przyjęła z zaskoczeniem, ale też z uśmiechem.

W dalszej części spotkania stronie ministerialnej przewodniczył minister M. Ratajczak.

Kazimierz A. Siciński zapytał retorycznie, kiedy nastąpi kres zmniejszania dotacji statutowej. Joanna Wibig podkreśliła konieczność zapewnienia stabilnego finansowania z dotacji statutowej, bowiem granty naukowe są niepewnym źródłem finansowania, zwłaszcza w sytuacji ograniczonego budżetu NCN. Minister M. Ratajczak powiedział, że dotacja statutowa będzie przyznawana w inny sposób niż do tej pory. Ministerstwo pracuje nad podziałem dotacji statutowej w oparciu o tzw. średnią kroczącą (średnią z ostatnich 3 lat). Powodem jest m. in. stanowisko sądów, które w sprawach wytaczanych MNiSW przez dyrektorów jednostek badawczych zarzucały ministerstwu stosowanie stałej przeniesienia w rozporządzeniach, mimo że stała przeniesienia nie pojawia się w ustawach.

Na zakończenie wspomnieliśmy o pilnej potrzebie zmiany kwoty bazowej oraz o potrzebie kreowania polityki kadrowej na podstawie analizy uzyskanych w ostatnich dwóch latach stopni doktora habilitowanego oraz tytułu profesora. Minister M. Ratajczak wspominał o dużej liczbie wniosków o tytuł profesora, które wpłynęły do Centralnej Komisji. Nie odniósł się do kwoty bazowej.

Spotkanie zakończyło się o 15,50.

Przewodniczący KSN poprosił ministra Marka Ratajczaka o zapamiętanie potrzeby rozwiązania następujących kwestii:

- i) PUZP i art. 152 p.s.w.;
- ii) zmniejszenie opresyjności Prawa o szkolnictwie wyższym, w nawiązaniu do art. 125, 124 i 132;
- iii) podwyżki – uzgadniane w uczelniach ze związkami zawodowymi, na podstawowe miejsce pracy, wedle zasady 3:2:1,25:1,25.

Spisali:

Wiceprzewodnicząca KSN Maria Sapor i Przewodniczący KSN Edward Malec.

Prace nad nowelą ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”

W dniach 12, 19 i 20 marca 2014 r. odbyły się posiedzenia sejmowej podkomisji stałej Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży. Poniżej przedstawiamy trzy Sprawozdania z tej podkomisji. Rozpatrzono rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2085). Red.

Sprawozdanie z posiedzenia sejmowej podkomisji ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży z dnia 12.03.2014 r.

I czytanie poprawek do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2085).

Spotkaniu przewodniczyła posłanka Krystyna Łybacka. Stronę ministerialną reprezentowała minister Daria Lipińska-Nałęcz. Ze strony KSN NSZZ „Solidarność” uczestniczyli koleżanka Krystyna Andrzejewska i niżej podpisany. Posłanka K. Łybacka prosiła o ograniczenie przedstawicielstw instytucji i organizacji do 2 osób. Była minister prof. Barbara Kudrycka nie pojawiła się.

Tempo procedowania było powolne – przeanalizowano mniej niż 10 procent wszystkich poprawek do projektu ustawy.

Dyskusja ogniskowała się nad dwiema kwestiami:

Po pierwsze, nad uprawnieniami Polskiej Komisji Akredytacyjnej – jej przewodniczący senator Marek Rocki zmontował koalicję społeczną (głównie doktorantów) i poselską na rzecz poszerzenia zakresu jej działania. Kilkakrotnie proponowano rozwiązania ustawowe idące dalej niż przedłożenia rządowe. Próby te były skutecznie kontrowane przez koalicję akademicką – rektorów (w tym rektora UW prof. Marcina Pałysa), przewodniczącego RGiNSzW, posłów PiS (naszego kolegę Jurka Żyżyńskiego i prof. Włodzimierza Bernackiego) i przedstawiciela KSN. Warto podkreślić, że obecny na posiedzeniu poseł PO Jan Kaźmierczak również wypowiadał się jak przedstawiciel opozycji.

Po drugie, zajmowano się sprawą analityki medycznej. Bardzo dobrze zorganizowana koalicja przedstawicieli uczelni medycznych zablokowała przyjęcie wersji rządowej. Okazało się, że jest jej przeciwny minister zdrowia. Poprawka do projektu rządowego, zaproponowana przez prof. W. Bernackiego, nie była głosowana. Postanowiono zbadać jej konsekwencje – czy aby przypadkiem nie dojdzie do zamknięcia dostępu do zawodu diagnosty laboratoryjnego dla absolwentów uniwersyteckiej biologii, biotechnologii czy chemii.

Udało się zablokować propozycję rządową publikacji wzorcowych komunikatów (a w perspektywie nawet stosownego rozporządzenia) w zakresie efektów kształcenia. Głosowanie (za zamianą słowa „wzorcowe” na „przykładowe”): 6 (za), 5 (przeciw), 0 (wstrzymujących). Tutaj cała wypowiadająca się część społeczności akademickiej (łącznie z niżej podpisanym) wsparła propozycję zamiany, pomysłu prof. J. Woźnickiego.

Poseł J. Żyżyński zaproponował skreślenie **ust. 2 i 3 i 4** art. 9.1 pozwalających zaliczyć do minimum kadrowego dwóch magistrów za doktora, a dwóch doktorów za jednego samodzielnego pracownika naukowego. Koalicja rządowa wnioski odrzuciła, w stosunku: 4 (tak), 6 (nie), 1 (wstrzymujący).

I na tym zakończyły się obrady. Były one niezwykle – nigdy jeszcze nie widziałem posłów PO (w tym nawet wiceprzewodniczącej podkomisji posłanki Urszuli Augustyn) proponujących poprawki do przedłożeń rządowych i głosujących niezgodnie z sugestią Pani minister. Nigdy też nie zdarzyło mi się jawnie popierać stanowiska rządu – a musiałem raz tak zrobić po niepotrzebnej poprawce prof. J. Woźnickiego. Spotkałem się zresztą wtedy z wylewnym podziękowaniem minister D. Lipińskiej-Nałęcz. Nie wygląda na to, aby procedura zmiany ustawy mogła zakończyć się do końca maja. Myślę też, że są znaczne szanse na utrzymanie obecnej postaci artykułu 152.

Jeden z byłych weteranów KSN, były poseł, skomentował rzecz następująco: jest poczucie, że jest czas na zmiany. Myślę, że miał rację. Wieje wiatr historii. Przynajmniej tak się to odczuwa na ulicy Wiejskiej w Warszawie.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność”

Prof. Edward Malec

***

**Sprawozdanie z posiedzenia sejmowej podkomisji ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego
Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży
z dnia 19.03.2014 r.**

**I czytanie poprawek do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy –
Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (druk 2085).**

Spotkaniu przewodniczyła posłanka Krystyna Łybacka. Stronę ministerialną reprezentowała minister Daria Lipińska-Nałęcz. Ze strony KSN NSZZ „Solidarność” uczestniczyli koleżanka Beata Zięba i niżej podpisany.

Nastąpiła mobilizacja strony rządowej. Tym razem nie dochodziło do konfrontacji minister Darii Lipińskiej-Nałęcz z posłami koalicji rządowej. Jedynie senator Marek Rocki zgłaszał poprawki zwiększające uprawnienia PKA, zresztą z reguły odrzucane. Tempo procedowania było nieco szybsze, niż przed tygodniem – przeanalizowano prawie 1/3 całości wszystkich poprawek do projektu ustawy.

Ciągle zajmowano się sprawą analityki medycznej. Minister D. Lipińska-Nałęcz zaproponowała wersję kompromisową (jej zdaniem), która została uchwalona, mimo krytyki ze strony przedstawicieli uczelni medycznych.

Dyskutowano nad kwestią monitoringu karier zawodowych absolwentów. Okazało się, że monitoring będzie „dziurawy” – wykorzystuje się zasoby ZUS-u, ale już nie KRUS-u. Wymykają się badaniu doktoranci, o których ZUS nic nie wie, bo nie płacą oni składek. Nie będzie też siłą rzeczy informacji o losach emigrantów. W tej sytuacji poseł J. Żyżyński zaproponował odrzucenie punktu 13b (o monitoringu). Wynik głosowania 5 (tak), 8 (nie). Przewodniczący Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa prof. J. Woźnicki zaproponował poprawki, których sens był niejasny – chodziło o usankcjonowanie istnienia uczelni, które mają wydziały prowadzące wyłącznie działalność naukową, ale już nie dydaktyczną, która jest prowadzona tylko na poziomie uczelni. SGH jest ponoć przykładem takiej uczelni. Motywacja niejasna, ale poprawki zostały uchwalone.

Posiedzenie zakończyło się ono o 12.05. Interesujące rzeczy powinny dziać się jutro – nowe regulacje dotyczące odwoływania rektorów i wreszcie sprawy pracownicze.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność”

Prof. Edward Malec

**Sprawozdanie z posiedzenia sejmowej Podkomisji ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego
Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży
z dnia 20 lutego 2014 r.**

Posiedzeniu przewodniczyła posłanka Krystyna Łybacka. Ministerstwo reprezentowała wiceminister prof. Daria Lipińska-Nałęcz. Ze strony KSN NSZZ „Solidarność” uczestniczyli: Krystyna Andrzejewska, Edward Malec i Kazimierz A. Siciński.

Porządek dzienny:

1. Dyskusja ogólna nad rządowymi projektami ustaw:

- o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2085).
- o zmianie ustawy o zasadach finansowania nauki oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2086).

2. Rozpatrzenie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2085).

Posiedzenie rozpoczęło się z kilkunastominutowym opóźnieniem, około godz. 15.15, ale procedowanie ustawy miało się rozpocząć po godz. 17.00, tj. po zakończeniu pogrzebu Śp. Zbigniewa Romaszewskiego. Wcześniej miała miejsce ogólna dyskusja. Rozpoczęła ją senator Alicja Zając (PSL), która zwróciła uwagę na utrzymujący się spadek pozycji polskiej nauki w świecie. Grupa kilku kolejnych mówców domagała się autonomizacji Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

Liczna reprezentacja uczelni medycznych dzielnie walczyła o status absolwentów analityki i diagnostyki medycznej. Z grubsza chodzi o to, czy absolwenci tych kierunków medycznych będą mieć od razu uprawnienia zawodowe, czy też muszą najpierw odbyć kursy specjalistyczne. Przewodniczący KRASP prof. Wiesław Banyś zwracał uwagę na niski poziom finansowania polskiej nauki z budżetu – stagnacyjne 0,32% od wielu lat, przy celu perspektywicznym prawie 2% w 2020 r., z czego prawie połowa ma pochodzić z budżetu. Pytał on także o kwestie związane z tzw. uwłaszczeniem własności intelektualnej.

W swojej wypowiedzi nawiązałem do obserwacji senator Alicji Zając, zwracając uwagę, że ten powolny spadek polskiej nauki może być wynikiem nieumiarkowanego „wyścigu szczurów” – na poziomie instytucjonalnym (np. walki uczelni o studentów) i personalnym (wyścig za „impact factor”, liczbą publikacji itp.). Dodajmy do tego narastające obciążenia administracyjne i Krajowe Ramy Kwalifikacji (KRK). Wyraziłem pogląd, że uniwersytety są instytucją bardziej złożoną niż korporacja Mac Donalda – o ile w Mac Donaldzie jest sens uzależniać finansowanie od liczby sprzedanych kanapek, to w przypadku uczelni próba znalezienia prostych ilościowych mierników może być nieudana. Z kolei retoryka znana nam od kilku lat – pieniądze dla najlepszych – zwyczajnie się nie sprawdza. Średnia płaca zasadnicza najlepszego wydziału (Fizyki, Astronomii i Informatyki Stosowanej) UJ jest nieco niższa od średniej na UJ.

Zadałem pytanie, na ile obecna nowelizacja może być pomocna w usunięciu wspomnianych przeszkód rozwojowych nauki i szkolnictwa wyższego. Stwierdziłem, że proponowana zmiana artykułu 152 (zabranie pracownikom uczelni wyższych prawa do zawierania ponadzakładowego układu zbiorowego pracy) to kontynuacja tego, co się nie sprawdza. Będzie jeszcze więcej wolnoamerykanki płacowej i narastający dystans najlepszych od najlepiej zarabiających.

Zwróciłem uwagę na niebezpieczne konsekwencje zmian dotyczących rzeczników dyscyplinarnych. Zaproponowałem przeprowadzenie następującego eksperymentu myślowego – przesunięcie w czasie znanej historii z książką wychowanka prof. UJ Andrzeja Nowaka, Pawła Zyzaka. W 2009 roku rektor UJ prof. Karol Musioł, skonfrontowany z niezadowolaniem premiera i minister nauki i szkolnictwa wyższego (podkreślam, że nie wymieniałem żadnych nazwisk), z pewnością był świadom dwóch rzeczy. Po pierwsze, miał mocną pozycję wobec ministra, który praktycznie nie mógł go usunąć. Po drugie, miał słabą pozycję wobec prof. Nowaka; na zwolnienie nauczyciela mianowanego zgodę musiała wyrazić rada naukowa Wydziału Historycznego UJ, a w przypadku sprawy o kontekście politycznym takiej zgody by nie było. W tej sytuacji jedyne, co się zdarzyło, to szum medialny bez konsekwencji.

Zupełnie inaczej miałyby się sprawy, gdyby historia z książką Pawła Zyzaka zdarzyła się w roku 2015 – przy założeniu, że proponowane zmiany dotyczące roli rzeczników dyscyplinarnych zostaną uchwalone. Rektor UJ zdałby sobie sprawę, że jego pozycja wobec ministra jest słaba, ale byłby także świadom, że bardzo łatwo mógłby usunąć przyczynę swoich kłopotów. Zwolnienie nauczyciela mianowanego (nawet profesora tytularnego) wymaga bowiem, po dokonanej w 2011 roku zmianie artykułu 125, tylko opinii rady naukowej. Istniałaby możliwość sterowania kadrami uczelni bezpośrednio z gabinetu ministra.

Posłanka Krystyna Łybacka skomentowała moją wypowiedź słowami: „Powiało grozą”.

Kolega Kazimierz A. Siciński zadał szereg pytań:

Na czym polega wartość dodana Polskiej Mapy Drogowej? Jak długo będzie trwało ograniczanie nakładów na dotację statutową? Czy „zero” to wartość docelowa? Dlaczego nie ma możliwości powoływania stowarzyszeń typu Fraunhoffera? Zauważył także narastającą szczegółowość ustaw, prowadzącą nawet do ich nieprzydatności. (Różnego rodzaju zastrzeżenia i ograniczenia wykluczają często możliwość skorzystania z ustawy.)

Rzecznik patentowy skrytykował postanowienia dotyczące uwłaszczenia własności intelektualnej.

Z kolei była minister Barbara Kudrycka odniosła się do mnie w wypowiedzi, która nie zasługuje na streszczenie, a która zaczynała się słowami: „Tylko przewodniczący E. Malec mógłby wpaść na pomysł takiego eksperymentu myślowego”.

Minister Daria Lipińska-Nałęcz w długim podsumowaniu odniosła się do większości wypowiedzi, wyrażając zmartwienie stopniem ich krytycyzmu. Przytoczę tylko sprawy najbardziej interesujące. Podkreślała, że w wielu przypadkach rozwiązanie problemów wymaga pieniędzy, których nie ma z powodu „kryzysu ekonomicznego”. Była szczerze zdziwiona moim krytycyzmem wobec KRK. Zwracała uwagę na konieczność dopasowania treści kształcenia do wymogów rynku, poprzez wybór odpowiednich efektów kształcenia. Sugerowała też treści, których nie wypowiedziałem. Ważna była wypowiedź dotycząca PUZP – kategorycznie odrzuciła pomysł zachowania dotychczasowej postaci artykułu 152. Doradzała zawieranie układów zbiorowych na uczelniach. Mam wrażenie, że jedynie zdawkowo odpowiedziała na pytania kolegi Sicińskiego.

Przewodnicząca Łybacka pozwoliła na wypowiedzi *ad vocem*. Rektor Wiesław Banyś z niepokojem odniósł się do odpowiedzi minister na temat tendencji (stagnacji) w finansowaniu nauki w ostatnich latach. Podkreślał, że to nie rokuje osiągnięcia planowanych wskaźników w 2020 roku.

Z kolei ja sam wyjaśniłem pewne tezy z mojej wcześniejszej wypowiedzi, które nie były chyba właściwie zrozumiane przez minister Darię Lipińską-Nałęcz. Podkreśliłem, że środowisko naukowe nie boi się rywalizacji o granty. Od czasów Nielsa Bohra, który wymyślił system grantowy, jako pierwszy w czasach nowożytnych, konkursy na granty badawcze są powszechnie akceptowane. Zupełnie inaczej jest z dydaktyką – tutaj nadmierna rywalizacja, nadmierne uzależnienie finansowania od liczby studentów – jest szkodliwa. Stąd biorą się kłopoty filozofii i kierunków niszowych. Zwróciłem uwagę, że kilkanaście lat temu średnie płace zasadnicze pracowników Wydziału Fizyki, Astronomii i Informatyki Stosowanej (FAiS) nie odbiegały w dół od średniej UJ; problem zaczął się wtedy, gdy zwyciężyła retoryka: „pieniądze dla najlepszych”. Zwróciłem też uwagę, że – wedle danych ministerialnych przedstawionych na poprzednim posiedzeniu KENiM – wydział FAiS jest najlepszy w kategorii

zatrudnienia absolwentów – jedynie 3% jest bezrobotnych w 6 miesięcy po zakończeniu studiów. Przy czym nikt nie pyta krakowskich przedsiębiorców o ich zdanie na temat treści kształcenia. Dobre wykształcenie ma bowiem wartość samą w sobie. Na zakończenie podkreśliłem, że mniej więcej wiadomo, skąd się biorą pomysły takie, jak KRK, czy różne obciążenia biurokratyczne. To wynik próby pogodzenia dwu żywiołów – szkół publicznych i niepublicznych. Szkół publicznych jest 130, ale – jeśli wyliczyć szkoły niszowe, np. artystyczne – to jest ich jakieś 70-80. Mają one standardy pracy wypracowane przez stulecia, a w najgorszym razie przez dziesięciolecia. Szkół niepublicznych jest ponad trzysta. KRK mogą mieć sens w Wyższej Szkole Zarządzania i Turystyki w Suchoj Beskidzkiej, której absolwenci są bezrobotni co najmniej w 30%. Ale te same KRK przeniesione na Wydział FAiS muszą być odczytane jako bezsensowna sztyka.

Skończyłem mówić około 18.25. Po mnie wypowiadał się prof. Jerzy Żyżyński, który mówił zresztą w podobnym duchu. Następnie znowu głos zabrała prof. Barbara Kudrycka, ale ja już musiałem wychodzić – miałem bilet na TLK (Olsztyn – Kraków) na godz. 19.20. Koleżanka K. Andrzejewska i Kolega K. A. Siciński z podobnych powodów musieli wyjść wcześniej. Podczas pożegnania z prof. Banysiem potwierdziłem spotkanie reprezentacji KSN i KRASP w Łodzi.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność”

/-/ Edward Malec

***

ZWIĄZEK NAUCZYCIELSTWA POLSKIEGO
Rok założenia 1905
RADA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I NAUKI

ul. Juliana Smulikowskiego 6/8, pok. 303, 00-389 Warszawa
tel. 22 318 92 98, fax 22 318 92 96, e-mail: rszwin@znp.edu.pl

*Stanowisko Rady Szkolnictwa Wyższego i Nauki
Związku Nauczycielstwa Polskiego
odnośnie projektu ustawy*

– o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym

oraz niektórych innych ustaw wraz z projektami aktów wykonawczych (druk nr 2085)

Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP pragnie zaznaczyć, że zawarte w druku sejmowym nr 2085 (część 2) projekty aktów wykonawczych zostaną dopiero przesłane do konsultacji społecznych. Natomiast projekt nowelizacji ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* oraz niektórych innych ustaw był od momentu konsultacji w sierpniu 2013 roku kilkakrotnie zmieniany (ostatnia wersja zamieszczona na stronie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego jest z 11 grudnia 2013 roku).

Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP po ponownym przeanalizowaniu zamieszczonego w druku nr 2085 cz. 1 projektu zmiany przepisów zawartych w art. 1, dotyczących funkcjonowania szkolnictwa wyższego, odnosi się z aprobatą do tych rozwiązań zawartych w projekcie nowelizacji, których celem jest:

1. Ułatwienie dostępu do studiów wyższych osobom dojrzałym w ramach uczenia się przez całe życie m.in. poprzez system potwierdzania posiadanych przez nich kompetencji zdobytych poza systemem szkolnictwa wyższego.
2. Zapewnienie lepszej jakości kształcenia przy uwzględnieniu autonomii programowej uczelni obejmujące m.in.:
  - wprowadzenie mechanizmów systemowych ograniczenia kształcenia na kierunkach tzw. „masowych”,
  - dostosowanie profili kształcenia do potrzeb rynku pracy,
  - wyspecjalizowanie uczelni zawodowych w kształceniu na kierunkach praktycznych z odpowiednim działem zajęć kształtujących kompetencje społeczne i praktyczne umiejętności studenta,
  - wydłużenie praktyk studenckich na studiach o profilu zawodowym,
  - szersze włączenie osób z doświadczeniem praktycznym do procesu kształcenia,
  - utworzenie ogólnopolskiej bazy prac dyplomowych,
  - zmiany rozszerzające możliwości kształcenia interdyscyplinarnego,
  - umożliwienie wydłużenia kształcenia na drugim stopniu poprzez zwiększenie maksymalnej liczby semestrów z 4 do 5.
3. Zwiększenie nadzoru i kontroli funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego ze strony ministra szkolnictwa wyższego i nauki w wyniku:
  - zwiększenia zaangażowania w przestrzeganie na uczelniach obowiązującego prawa, w tym wprowadzenie możliwości kontroli statutów uczelni przed ich wejściem w życie,
  - bieżącego monitorowania uprawnień do prowadzenia kierunków kształcenia, w tym minimów kadrowych,
  - usprawnienia trybu zawieszania i cofania uprawnień do prowadzenia studiów na określonym kierunku i poziomie kształcenia,

- dostępu do informacji o uczelniach, które nie przestrzegają prawa,
- stworzenia „listy ostrzeżeń” zawierającej informacje o uczelniach, w stosunku do których toczy się lub zakończono postępowanie w sprawie zawieszenia i cofnięcia uprawnień do prowadzenia studiów na określonych kierunkach, poziomach i profilach kształcenia, a także informacji o kierunkach studiów, które otrzymały negatywną ocenę Polskiej Komisji Akredytacyjnej,
- wzmocnienia ochrony praw studentów, m.in. poprzez uniemożliwienie wprowadzania nowych opłat w trakcie studiów oraz przez wprowadzenie terminu na podpisywanie z kandydatami na studia/studentami umów w sprawie warunków odpłatności związanych ze studiami,
- wprowadzenia ogólnopolskiego systemu monitorowania karier zawodowych absolwentów przez ministra w oparciu o ogólnopolskie zasoby danych (System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i ZUS).

Natomiast w obszernym pakiecie proponowanych regulacji, określanych jako doprecyzowanie niektórych rozwiązań w oparciu o dotychczasowe doświadczenia z wdrażania nowelizacji z roku 2011 ustawy – *Prawo o szkolnictwie wyższym*, oprócz zapisów korzystnych wg Rady SzWiN ZNP dla środowiska akademickiego lub faktycznie porządkujących, tzn. niebudzących kontrowersji, znajdują się propozycje dotyczące kwestii pracowniczych oraz ograniczenia uprawnień konstytucyjnej reprezentacji pracowników, tzn. związków zawodowych, które uznajemy za niewłaściwe i wnioskujemy o ich wycofanie z projektu nowelizacji bądź proponujemy inne zapisy.

Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP wyraża zdecydowany sprzeciw wobec propozycji dotyczącej uchylenia przepisu umożliwiającego zawarcie ponadzakładowego układu zbiorowego pracy dla cywilnych pracowników uczelni publicznych przez ministra nadzorującego uczelnie (zmiana 87 polegająca na uchyleniu ust. 1 i 2 w art. 152 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*). Proponowany zapis ogranicza związkom zawodowym reprezentującym pracowników prawo do dialogu społecznego i rokowań zbiorowych w obszarze szkolnictwa wyższego. Naszym zdaniem, propozycja zawarta w projekcie narusza prawa związków zawodowych jako reprezentacji pracowników, zagwarantowane w art. 59 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 wraz z późniejszymi zmianami), oraz zapisy Konwencji nr 98 Międzynarodowej Organizacji Pracy, gdyż uniemożliwia właściwym statutowo organom ponadzakładowych organizacji związkowych działających w obszarze publicznego szkolnictwa wyższego prowadzenie rokowań z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego dotyczących zawarcia ponadzakładowego układu zbiorowego pracy. Pragniemy podkreślić, że argumentacja przedstawiona przez Ministerstwo w „Uzasadnieniu projektu ustawy” nie jest zgodna ze stanem prawnym i faktycznym, gdyż w świetle przepisów art. 3 i 3¹ ustawy Kodeks pracy pracodawcą jest uczelnia publiczna, a rektor wykonuje za pracodawcę (uczelnie) czynności z zakresu prawa pracy. Ponadto przy ocenie kompetencji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego w zakresie możliwości zawierania ponadzakładowego układu zbiorowego pracy należy uwzględnić co najmniej następujące zapisy zawarte w ustawie *Prawo o szkolnictwie wyższym*:

- uczelnia publiczna jest tworzona przez państwo reprezentowane przez właściwy organ władzy lub administracji publicznej (art. 2 ust. 1 pkt 2),
- utworzenie publicznej uczelni akademickiej, jej likwidacja, zmiana nazwy oraz połączenie z inną uczelnią publiczną następują w drodze ustawy (art. 18 ust. 1), natomiast utworzenie publicznej uczelni zawodowej, jej likwidacja, zmiana nazwy oraz połączenie z inną publiczną uczelnią zawodową następują w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego (art. 18 ust. 2),
- władze publiczne, na zasadach określonych w ustawie, zapewniają uczelniom publicznym środki finansowe niezbędne do wykonywania ich zadań (art. 15 ust. 1),
- wydatki budżetu państwa planowane na finansowanie działalności uczelni publicznych, w części dotyczącej wynagrodzeń, waloryzowane są corocznie co najmniej o średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, ustalony w ustawie budżetowej na dany rok budżetowy (art. 93 ust. 1),
- minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego sprawuje nadzór nad zgodnością działań uczelni z przepisami prawa i statutem, a także nad prawidłowością wydatkowania środków publicznych (art. 33 ust. 1).

Stosownie do przytoczonych przepisów minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego nie określa wprawdzie bezpośrednio wysokości środków na wynagrodzenia w uczelni publicznej, ale jest organem administracji publicznej reprezentującym właściciela (państwo), sprawującym ustawowy nadzór nad uczelniami publicznymi i przekazującym niezbędne środki z budżetu państwa do realizacji zadań przez uczelnie (średnio ok. 90% całości przychodów uczelni). Zdaniem Rady Szkolnictwa Wyższego i Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego, minister do spraw szkolnictwa wyższego jest stroną właściwą do zawarcia ponadzakładowego układu zbiorowego pracy dla cywilnych pracowników uczelni publicznych i dlatego wnioskujemy o wykreślenie z projektu nowelizacji ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* zmian dotyczących art. 152 (tzn. utrzymania w mocy ust. 1 i 2).

Uważamy za niekorzystne dla środowiska akademickiego lub kontrowersyjne także następujące regulacje w projekcie ustawy o zmianie ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*:

- ograniczenie kompetencji Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego (zmiana 6a w art. 9 ust. 2 – wykreślenie zapisu „*po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Nauki*” oraz zmiana 35, tj. wykreślenie pkt. 6 w art. 45 ust. 3 – *opiniowanie wniosków o finansowanie inwestycji w zakresie dużej infrastruktury badawczej*) – wnosimy o utrzymanie tych uprawnień Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego,
- przyznanie osobowości prawnej konferencjom rektorów (zmiana 46 w art. 54 ust. 1 i 2) – wnosimy o pozostawienie zapisów art. 54 w dotychczasowym brzmieniu,
- zmniejszenie do 30 pkt ECTS na studiach podyplomowych (zmiana 5 w art. 8a), co może prowadzić do obniżenia jakości kształcenia – wnosimy o utrzymanie limitu 60 pkt ECTS,
- ograniczenie możliwości otrzymania urlopu naukowego tylko do przypadków wykonywania badań naukowych poza uczelnią (zmiana 75a w ust. 1 art. 134) – wnosimy o wykreślenie słów „*w celu przeprowadzenia badań poza uczelnią*”,
- ograniczenie możliwości korzystania z płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, poprzez wydłużenie okresu pracy uprawniającego do uzyskania prawa do tego urlopu do co najmniej dwudziestu lat w uczelni i ograniczenie łącznego czasu urlopu do jednego roku (zmiana 75b w ust. 5 art. 134 – wnosimy o pozostawienie dotychczasowego zapisu, oraz zmiana 75c wprowadzająca nowy ust. 5a w art. 134 – wnosimy o wykreślenie tego zapisu),
- wycofanie gwarancji demokratycznego wyłaniania, tj. w drodze wyborów, uczelnianej komisji dyscyplinarnej (zmiana 80a w ust. 1 art. 143), co może zagrozić ich niezawisłości w zakresie orzekania ujętej w ust. 3 art. 143 – wnosimy o utrzymanie zapisu ust. 1 art. 143 w dotychczasowym brzmieniu,
- wprowadzenie możliwości prowadzenia posiedzenia komisji dyscyplinarnej w przypadku usprawiedliwionej nieobecności obwinionego, np. przebywającego w szpitalu, na zwolnieniu lekarskim, itp. (zmiana 84a w ust. 2 art. 146) – wnosimy o wykluczenie możliwości prowadzenia posiedzenia komisji pod nieobecność obwinionego w przypadku, jeśli jest to nieobecność usprawiedliwiona.

Natomiast za zgodne z oczekiwaniami środowiska akademickiego uważamy poniższe propozycje, które Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP zdecydowanie popiera:

- pakiet zapisów obejmujących wprowadzenie narzędzi stymulujących proces komercjalizacji wyników badań i powiązanie uczelni z sektorem przedsiębiorstw poprzez zagwarantowanie pracownikom nauki praw własności intelektualnej wraz z wymiernymi korzyściami finansowymi. Rozwiązania te są spójne z zaleceniami Komisji Europejskiej z dnia 11 marca 2005 r. ujętymi w Europejskiej Karcie Naukowca (tekst mający znaczenie dla EOG; Dz. U. L 75 z 22.3.2005, s. 67–77),
- doprecyzowanie przypadków odstąpienia od obowiązku przeprowadzania konkursu; dotyczy to nie tylko przypadku zatrudniania nauczyciela akademickiego przy przedłużeniu umowy i zatrudnianiu na tym samym stanowisku na czas określony, jeżeli poprzednia umowa była zawarta na czas nie krótszy niż trzy lata (zmiana 71 art. 118a ust. 4 pkt 4), ale także na czas nieokreślony, jeśli jest to trzecia umowa,
- podniesienie przy określaniu biernego prawa wyborczego granicy wieku nauczycieli akademickich do 67 lat (zmiana 50a w art. 71 ust. 1 pkt 3); wnosimy jednak o wprowadzenie dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi podobnej granicy wynikającej z ustawowego wieku, w którym pracownik nabywa uprawnienia emerytalne (chodzi o równe traktowanie wszystkich grup pracowniczych w uczelni).

Ponadto do proponowanych w Projekcie regulacji wnosimy o wprowadzenie następujących zmian i uzupełnień (wyróżnienie **boldem**):

- zmiana 30, polegająca na skorygowaniu brzmienia ust. 1 art. 37:
- „Art. 37. 1. Jeżeli uczelnia publiczna narusza przepisy ~~ustawy~~ **prawa** lub statut, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego wzywa organy uczelni do zaprzestania tej działalności i usunięcia jej skutków, wyznaczając w tym celu odpowiedni termin.”

Proponowany zapis jest spójny z analogicznym zapisem w ust. 1 art. 38. Ponadto taki był sens zapisu przed proponowaną zmianą („*Jeżeli uczelnia lub założyciel uczelni niepublicznej prowadzą działalność niezgodną z przepisami prawa, statutem lub pozwoleniem...*”). Należy mieć również na względzie, że uczelnia publiczna funkcjonuje w określonych warunkach prawnych i powinna przestrzegać porządku prawnego obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej, a nie samej tylko ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*. Jest to ważne tym bardziej, że zgodnie z art. 33 ust. 1 minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego sprawuje nadzór nad zgodnością działań uczelni z przepisami prawa i statutem, a także nad wydatkowaniem środków publicznych i musi mieć prawo wystąpienia do organów uczelni o zaniechanie działań niezgodnych z obowiązującym prawem.

- zmiana 38, polegająca na uzupełnieniu treści ust. 3 art. 48 w brzmieniu:
„2. Członkowie Komisji w liczbie 45, w tym przewodniczący Komisji i sekretarz, powoływani są spośród kandydatów zgłoszonych przez Radę, Konferencję Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Konferencję Rektorów Zawodowych Szkół Polskich, Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej, senaty uczelni oraz ogólnokrajowe stowarzyszenia naukowe, a także organizacje pracodawców i **reprezentatywne**”

ogólnopolskie organizacje związkowe. Pozostałych 45 członków Komisji minister powołuje spośród osób pełniących funkcję członków Komisji w dotychczasowej kadencji, uwzględniając ocenę ich pracy dokonywaną przez prezydium Komisji.”

Natomiast w art. 21 dotyczącym likwidacji kolegiów nauczycielskich i nauczycielskich kolegiów języków obcych wnioskujemy o wydłużenie okresu ich funkcjonowania do 2020 roku. Proponujemy następujące brzmienie art. 21:

„Art. 21. 1. Z dniem 1 października 2020 roku likwiduje się kolegia nauczycielskie i nauczycielskie kolegia języków obcych.

2. W latach 2017, 2018, 2019 i 2020 nie prowadzi się rekrutacji do kolegiów nauczycielskich i nauczycielskich kolegiów języków obcych.

3. Słuchacze kolegiów nauczycielskich i nauczycielskich kolegiów języków obcych, którzy rozpoczną kształcenie przed 30 września 2017 roku, kontynuują naukę w kolegiach na podstawie dotychczasowych przepisów.”

Pragniemy zwrócić uwagę na fakt, że kolegia nauczycielskie i kolegia języków obcych są bezpłatnymi placówkami, często usytuowanymi w mniejszych ośrodkach, umożliwiającymi bezpłatny dostęp do tego rodzaju kształcenia młodzieży gorzej sytuowanej. Ich zniknięcie z mapy edukacyjnej kraju będzie stanowić dla wielu młodych ludzi spore utrudnienie w dostępie do edukacji, a dla części z nich może oznaczać rezygnację z planów dalszego kształcenia. Kolegia w swojej często bardzo długiej tradycji kształcenia wypracowały ścisłe więzi z lokalnym środowiskiem w zakresie wolontariatu, współdziałania na rzecz kultury, aktywizowania lokalnej społeczności na rzecz uczenia się przez całe życie. W naszej opinii przy podejmowaniu działań legislacyjnych zmierzających do likwidacji kolegiów nie uwzględniono edukacyjnego i społecznego znaczenia tych szkół. Nie uwzględniono też faktu, że w wyniku likwidacji kolegiów pracę straci spora grupa nauczycieli mianowanych i dyplomowanych, w których kształcenie i rozwój zainwestowano na przestrzeni ostatnich lat znaczące środki. Ponadto kolegia pełnią ważną rolę w dostosowaniu kształcenia do wymagań rynku, wyposażając młodych ludzi w narzędzia umożliwiające im podjęcie pracy w przedszkolach, szkołach, szkołach językowych, ośrodkach wychowawczych itd. Kolegia oferują młodzieży wykształcenie ukierunkowane na bardziej praktyczną naukę zawodu nauczyciela (większa liczba praktyk zawodowych w szkołach i przedszkolach). Dodatkowo warto zauważyć, że ten cykl kształcenia pozwala szybciej skonfrontować z rzeczywistością wyobrażenia na temat zawodu nauczyciela i związanych z nim perspektyw oraz umożliwia większą elastyczność w wyborze dalszej drogi kształcenia, co na trudnym obecnie rynku pracy wydaje się być zaletą.

Ponieważ duża część kolegiów docelowo ma zostać „wchłonięta” przez uczelnie, które w chwili obecnej sprawują nad nimi opiekę naukową, pojawia się dodatkowa trudność, gdyż najczęściej, mimo doskonałych kwalifikacji, pracownicy kolegiów nie posiadają stopnia naukowego doktora, a obecnie uczelnie niechętnie zatrudniają magistrów na stanowiskach dydaktycznych i naukowo-dydaktycznych. Zwłoka w likwidacji kolegiów pozwoliłaby przynajmniej części kadry nauczycielskiej tam zatrudnionej na uzyskanie stopnia naukowego, co w efekcie umożliwiłoby w przyszłości rzeczywiste włączenie kolegiów w struktury uczelni wyższych, a nie jedynie przejście budynków i bazy dydaktycznej.

Niezależnie od ww. uwag i propozycji Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki stwierdza, że zakres proponowanych regulacji nie obejmuje wszystkich ważnych i aktualnych problemów funkcjonowania szkolnictwa wyższego w Polsce. Szczególny niepokój budzą istniejące niejasności i luki prawne dotyczące uprawnień związków zawodowych w zakresie uzgadniania zasad podziału środków na wynagrodzenia w uczelniach publicznych, a także rozwiązania zawarte w ustawie *Prawo o szkolnictwie wyższym* dotyczące spraw związanych z przechodzeniem nauczycieli akademickich będących pracownikami uczelni na emeryturę i uprawnień z tym związanych.

Istotne jest zwłaszcza jasne uregulowanie uprawnień organizacji związkowych w uczelniach publicznych przy ustalaniu zasad podziału środków na wynagrodzenia. Zdaniem Rady ma to istotne znaczenie dla efektywnego i akceptowalnego społecznie wdrażania ambitnego rządowego programu poprawy wynagrodzeń pracowników państwowych szkół wyższych angażującego w latach 2013-2015 znaczące wydzielone środki publiczne. Warto zaznaczyć, że ust. 8 art. 151 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* gwarantuje zachowanie uprawnień związków zawodowych przy ustalaniu zasad podziału środków na wynagrodzenia pochodzących spoza budżetu państwa. Tym bardziej powinno to, naszym zdaniem, dotyczyć wynagrodzeń finansowanych ze środków publicznych. Wychodzimy bowiem z założenia, że uczelnie publiczne w obszarze rozwiązań płacowych funkcjonują identycznie jak państwowe jednostki sfery budżetowej i należy zastosować normę zawartą w art. 27 ustawy o związkach zawodowych, iż zasady podziału środków na wynagrodzenia dla pracowników zatrudnionych w państwowej jednostce sfery budżetowej są uzgadniane z zakładową organizacją związkową. Za taką interpretacją przemawiają następujące regulacje prawne dotyczące problematyki wynagrodzeń w uczelniach publicznych:

1) Porównanie § 1 art. 773 *Kodeksu pracy* i ust. 1 art. 151 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*. Dla pracowników zatrudnionych w państwowych jednostkach sfery budżetowej warunki wynagradzania za pracę określa, w drodze rozporządzenia (w zakresie nie zastrzeżonym w innych ustawach do właściwości innych organów) minister właściwy do spraw pracy na wniosek właściwego ministra. W przypadku uczelni publicznej

stosowne rozporządzenie wydaje minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy.

- 2) Porównanie § 2 art. 773 *Kodeksu pracy* i ust. 3 art. 152 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*. Przepisy rozporządzenia ministra w odniesieniu do warunków wynagradzania przestają obowiązywać z dniem wejścia w życie układu zbiorowego pracy obejmującego pracowników państwowych jednostek sfery budżetowej (*zob. Kodeks pracy*). Podobnie jest w przypadku objęcia układem zbiorowym cywilnych pracowników uczelni publicznych (*zob. Prawo o szkolnictwie wyższym*).
- 3) Zapis punktu 1 w ust. 1 art. 151 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*. Stanowi on, że wynagrodzenia poszczególnych grup pracowników uczelni publicznej są odnoszone do kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla członków korpusu służby cywilnej wymienionych w art. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.
- 4) Zapis art. 156 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*. Stanowi on, że pracownikowi uczelni publicznej przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w przepisach o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym pracowników jednostek sfery budżetowej.
- 5) Brzmienie ust. 1 art. 93 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*: „Wydatki budżetu państwa planowane na finansowanie działalności uczelni publicznych, w części dotyczącej wynagrodzeń waloryzowane są corocznie, co najmniej o średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej ustalony w ustawie budżetowej na dany rok budżetowy.”

Pragniemy przypomnieć, że problematyka dotycząca wynagrodzeń pracowników publicznych szkół wyższych był przedmiotem obrad Podkomisji stałej ds. nauki i szkolnictwa wyższego w dniu 11 lipca 2013 roku. Przedstawiciele reprezentatywnych organizacji związkowych działających w obszarze szkolnictwa wyższego i nauki (Rady Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP oraz KSN NSZZ „Solidarność”) zgłosili potrzebę jednoznacznego ustawowego uregulowania uprawnień związków zawodowych w publicznych szkołach wyższych w zakresie uzgadniania zasad podziału środków na wynagrodzenia. Podsumowując obrady Komisji, Przewodnicząca poseł Krystyna Łybacka stwierdziła, że przy najbliższej nowelizacji ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* konieczne jest wprowadzenie zapisów jednoznacznie określających uprawnienia związków zawodowych w sprawach pracowniczych (w tym uzgadniania wynagrodzeń) na uczelniach wyższych.

Dlatego postulujemy przyjęcie zapisu ust. 4 art. 151 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* w następującym brzmieniu:

„4. Środki na wynagrodzenia dla pracowników uczelni publicznej określa senat w ramach środków posiadanych przez uczelnię. Zasady podziału tych środków są uzgadniane ze związkami zawodowymi działającymi w uczelni.”

W kwestii pakietu zapisów ustawowych związanych z przechodzeniem na emeryturę nauczycieli akademickich zatrudnionych w uczelniach publicznych pragniemy zwrócić uwagę Ustawodawcy, iż zarówno obecny kształt ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*, jak również proponowane zmiany całkowicie ignorują oczywisty, jak się wydaje, fakt, że wiek emerytalny w chwili obecnej wynosi 60 lat i 4 miesiące dla kobiet i 65 lat i 4 miesiące dla mężczyzn, oraz, że wiek ten będzie wynosił 67 lat dla mężczyzn w roku 2020, a dla kobiet dopiero w roku 2040. Ustawodawca w projektowanych rozwiązaniach dla nauczycieli akademickich przyjął (co naszym zdaniem jest błędem), że wiek ten już w chwili obecnej wynosi 67 lat. Przykładem takiego podejścia jest aktualne brzmienie art. 138 ust. 2 ustawy, który jeszcze przez wiele lat będzie zapisem praktycznie martwym. Przecież obecnie niemal żaden nauczyciel akademicki nie przechodzi na emeryturę „w związku z osiągnięciem 67 roku życia”, gdyż pracownicy liczący na ponowne zatrudnienie w trybie przewidzianym w art. 118a ust. 3 ustawy czynią to już wcześniej. Kierują się przy tym możliwością jednoczesnego pobierania emerytury i dalszej pracy na danym stanowisku. Czytając literalnie obecne brzmienie art. 138 ust. 2 można byłoby dojść do wniosku, że pracownik taki może być ponownie mianowany (co naszym zdaniem nie powinno mieć miejsca). Co więcej, w chwili obecnej zatrudnianie na podstawie mianowania (poza prawami nabytymi) dotyczy wyłącznie nauczycieli akademickich posiadających tytuł naukowy profesora (art. 118 ust. 1). Tylko ci nauczyciele akademicy mogliby zostać mianowani przy ponownym zatrudnieniu. Tymczasem w stosunku do nich przewiduje się (art. 127 ust. 2) wygaśnięcie mianowania z końcem roku akademickiego, w którym pracownik ukończył 70 (a nie 67) rok życia. Dlatego postulujemy zmieniony zapis art. 138 ust. 2:

„Nauczyciel akademicki przechodzący na emeryturę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego nie może zostać ponownie mianowany. Może być zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony”.

Przy wprowadzeniu takiego jednoznacznego zapisu osoby, które decydują się na przejście na emeryturę i podejmują pracę na dotychczasowym stanowisku bez postępowania konkursowego, korzystając z zapisu ust. 3 w art. 118a (pobierając jednocześnie emeryturę), byłyby zatrudniane wyłącznie na podstawie umowy o pracę na czas określony. Dopiero w tym kontekście należałoby rozpatrywać proponowany w punkcie 73 dodatkowy ust. 5 w art. 127, który jednoznacznie wówczas odnosiłby się do nauczycieli mianowanych bezterminowo (którym mianowanie wygasa w trybie art. 127 ust. 2 ustawy), a nie „emerytów” zatrudnianych na podstawie umowy o pracę.

W trakcie prac nad ustawą należałoby również zwrócić uwagę na pojawiające się w środowisku naukowym poważne wątpliwości, czy zatrudniony na uczelni emeryt jest osobą „zatrudnioną w uczelni jako w podstawowym miejscu pracy”, o której jest mowa między innymi w punkcie 50 zmieniającym dotychczasowe brzmienie art. 71 ust. 3 pkt 3. Naszym zdaniem osoba taka winna być traktowana jako dorabiająca do emerytury (podstawowe źródło dochodu – emerytura) i nie powinna mieć w związku z tym biernego prawa wyborczego w rozumieniu niniejszej ustawy. Praktyka przechodzenia na emeryturę i powrotu na dotychczasowe (z reguły dobrze płatne) stanowiska wydaje się nam naganna i jest krytycznie postrzegana przez część środowiska akademickiego, szczególnie przez słabo wynagradzanych młodych pracowników nauki (adiunktów i asystentów). Dlatego z całą mocą postulujemy, aby jednoznacznie rozstrzygnąć, czy osoba, która zwalnia się na własną prośbę w celu uzyskania świadczeń emerytalnych i powraca na dotychczasowe stanowisko pracy w sposób uprzywilejowany (bez postępowania konkursowego w trybie art. 118a ust 3), ma prawo zachować nadal mandat członka organu kolegialnego lub jednoosobowego uczelni, czy też w takiej sytuacji konieczne są ponowne wybory.

W trakcie prac nad ustawą winna być również naszym zdaniem jednoznacznie uregulowana kwestia utraty biernego prawa wyborczego z uwagi na przekroczenie wieku emerytalnego. Wysoce kontrowersyjne jest bowiem ustalenie momentu, w którym osoba, która już ukończyła 67 (osoba z tytułem profesorskim 70) rok życia winna utracić mandat członka organu kolegialnego i jednoosobowego uczelni. Jest to tym bardziej istotne, że ograniczenie mianowania jedynie do pracowników posiadających tytuł naukowy profesora (art. 118 ust. 1) może spowodować, że już niedługo coraz większa liczba pracowników będzie zatrudniona na podstawie umów o pracę, które nie wygasają w trybie przewidzianym w art. 127 ust. 2. Scedowanie uprawnień związanych z wygaśnięciem mandatu członka organu kolegialnego i mandatu organu jednoosobowego na statuty uczelni (przewidziane w punkcie 52b zmieniającym ust. 3 art. 77 ustawy) w odniesieniu do osób, które przekroczyły określony w art. 127 ust. 2 wiek, prowadzi naszym zdaniem do licznych kontrowersji i jest rozwiązaniem niewłaściwym. Jesteśmy przekonani, że sytuacja ta winna być jednoznacznie rozstrzygnięta w nowelizowanej ustawie w sposób jednolity w całym kraju. Propozycje zawarte w punkcie 73 nie rozwiązują bowiem wszystkich pojawiających się problemów wynikających z przekroczenia wieku 67/70 lat (nie rozstrzygają bowiem o członkostwie w organach kolegialnych i pomijają pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę).

Z innych ważnych kwestii pominiętych w tym projekcie nowelizacji ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* są ustawowe gwarancje wzrostu nakładów finansowych na szkolnictwo wyższe i płac w tym sektorze w odniesieniu do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej oraz rozwiązania poprawiające status zawodowy i stabilność zatrudnienia nauczycieli akademickich. Dotychczasowe doświadczenia ze stosowania przepisów ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* wykazały, że rektorzy w większości uczelni publicznych zatrudniają nauczycieli akademickich na czas określony. Ten problem dotyczy zwłaszcza młodych pracowników lub pracowników podwyższających swoje kwalifikacje – uzyskujących kolejne stopnie naukowe (doktora lub doktora habilitowanego). Praktyki te naruszają unijną dyrektywę 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 roku o pracy na czas określony, która zobowiązuje kraje członkowskie do wprowadzenia przepisów zapobiegających nadużywaniu kontraktów terminowych. Ponadto są niespójne z zaleceniami Komisji Europejskiej z dnia 11 marca 2005 roku w sprawie Europejskiej Karty Naukowca oraz Kodeksu postępowania przy rekrutacji pracowników naukowych w zakresie zapewnienia młodym pracownikom nauki możliwości rozwoju naukowego i stabilnych warunków zatrudnienia oraz uznania kompetencji pracowników naukowych ze stopniem doktora.

W kwestii wynagrodzeń pracowników szkolnictwa wyższego Rada stoi na stanowisku, że ustawowe zagwarantowanie wynagrodzeń odnoszące się do tej samej realnej podstawy w postaci średniego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej określanej corocznie w ustawie budżetowej zapewni nie tylko stabilizację statusu zawodowego nauczycieli akademickich, ale pozwoli im na pełniejsze zaangażowanie się w działalność dydaktyczną i naukową w podstawowym miejscu pracy, co będzie szansą na wzmacnianie etosu oraz marki uczelni w kraju i zagranicą.

Mając na uwadze przedstawione argumenty i uwarunkowania Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP wnioskuje o przyjęcie zmiany dotyczącej treści wprowadzenia w ust. 1 art. 151 oraz pkt 1 tego ustępu w następującym brzmieniu:

„1. Warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej do czasu objęcia ich układem zbiorowym pracy lub regulaminem wynagradzania określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, ustalając:

1) wysokość minimalnej oraz maksymalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego w odniesieniu do poszczególnych stanowisk oraz wysokość i warunki przyznawania innych składników wynagrodzenia, tak aby wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w uczelni publicznej, w poszczególnych grupach pracowników nie była niższa:

a) od dnia 1 stycznia 2015 r.:

– w grupie stanowisk profesorów – od 285%

- w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców, starszych kustoszy dyplomowanych, starszych dokumentalistów dyplomowanych, kustoszy dyplomowanych i dokumentalistów dyplomowanych, a także adiunktów bibliotecznych i adiunktów dokumentacji i informacji naukowej – od 185%,
- w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów, instruktorów, asystentów bibliotecznych, asystentów dokumentacji i informacji naukowej – od 100%,
- w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi od 100%

prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce, określonego w ustawie budżetowej na 2015 r.,

b) od dnia 1 stycznia 2016 r.:

- w grupie stanowisk profesorów – od 300%,
- w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców, starszych kustoszy dyplomowanych, starszych dokumentalistów dyplomowanych, kustoszy dyplomowanych i dokumentalistów dyplomowanych, a także adiunktów bibliotecznych i adiunktów dokumentacji i informacji naukowej – od 200%,
- w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów, instruktorów, asystentów bibliotecznych, asystentów dokumentacji i informacji naukowej – od 105%,
- w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi od 105%

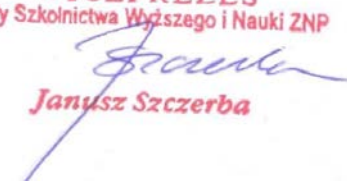
prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce, określanego corocznie w ustawie budżetowej,

przy czym zasady podziału środków na wynagrodzenia dla pracowników uczelni są uzgadniane z zakładowymi organizacjami związkowymi, a wysokość indywidualnych stawek poszczególnych składników wynagrodzenia pracowników uczelni ustala rektor, o ile statut uczelni nie stanowi inaczej;”.

Pragniemy przypomnieć, że problem ustawowych gwarancji wzrostu nakładów na szkolnictwo wyższe i płac w tym sektorze był wielokrotnie podnoszony w Parlamencie podczas ostatniej nowelizacji ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*, także osobiście przez Panią Minister Barbarę Kudrycką, m. in. w trakcie posiedzenia Senatu RP w dniu 2 marca 2011 roku.

Reasumując, Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP po przeanalizowaniu przekazanego przez Rząd pod obrady Parlamentu obszernego Projektu zmiany przepisów w obszarze szkolnictwa wyższego stwierdza, że zakres proponowanych regulacji dotyczy uporządkowania wielu istotnych kwestii w zakresie poprawy jakości kształcenia i funkcjonowania uczelni w warunkach nadchodzącego niżu demograficznego, ale pozostawia szereg niejasności i luk prawnych oraz nie zawiera mechanizmów systemowych gwarancji wzrostu nakładów finansowych na szkolnictwo wyższe i płac w tym sektorze, a także rozwiązań dotyczących poprawy statusu zawodowego nauczycieli akademickich zgodnych z dyrektywami i zaleceniami Unii Europejskiej.

Oczekujemy wnikliwego rozważenia zgłoszonych przez nas uwag i propozycji, a także wyrażamy nadzieję, że podniesione problemy dotyczące kwestii pracowniczych, zwłaszcza regulacji w zakresie wynagrodzeń pracowników uczelni i uprawnień związków zawodowych dotyczących uzgadniania zasad podziału środków na wynagrodzenia, zostaną rozwiązane w duchu konstruktywnego dialogu społecznego.

WICEPREZES
Rady Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP

Janusz Szczerba

***

Notatka z posiedzenia Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 13.02.2014 r.

I. Posiedzenie otworzył nowo wybrany przewodniczący Rady prof. Jerzy Woźnicki, który przywitał licznie przybyłych gości (w związku z pierwszym posiedzeniem Rady w nowej kadencji 2014–2017).

Ministerstwo reprezentowała wiceminister Daria Lipińska-Nałęcz oraz podsekretarz stanu – Marek Ratajczak, KRASP – Katarzyna Chałasińska-Macukow, Jan Szmidt (PW), Alojzy Szamański (SGGW), Jan Łaszczuk (Szkola Wyższa Pedagogiki Specjalnej), Alojzy Szymański (Uczelnie Przyrodnicze i Rolnicze), Andrzej Eliaz (Szkola Wyższa Psychologii Społecznej), Komitet Polityki Naukowej – Andrzej Gołaś, Centralną Komisję – Hubert Izdebski, RGJBR – Leszek Rafalski, uczelnie pedagogiczne – Jan Łaszczuk, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego – Wiktor Jędrzejec (z dużą ekipą i kwiatami), Sejmową Komisję Edukacji, Nauki i Młodzieży – Piotr Bauć, Związek Banków Polskich – Prezes Krzysztof Pietraszkiewicz.

Następnie zostali przedstawieni wiceprzewodniczący Rady Głównej: prof. Lucjan Dąbrowski i prof. Zbigniew Marciniak. Na końcu przewodniczący Rady poinformował, że w posiedzeniu biorą udział przedstawiciele Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” dr Andrzej Bartzak i dr Jan Berkan.

- II. W ramach dyskusji nad kierunkami i instrumentarium prac programowych Rady głos zabrano wielu mówców;
- Pani Minister D. Lipińska-Nałęcz przedstawiła założenia działania Ministerstwa w najbliższym czasie, związane z ekspresowym terminem procedowania kolejnej nowelizacji Prawa o szkolnictwie wyższym.
  - Podsekretarz stanu Marek Ratajczak omówił problemy związane z finansowaniem nauki – liczy na przekonanie „światowego” biznesu do współfinansowania nauki w Polsce. Widzi rolę RG jako opiniodawczą i wspierającą Ministerstwo w działaniach.
  - minister D. Lipińska-Nałęcz podkreśliła, że polska nauka i szkolnictwo wyższe nie osiągnęły jeszcze zamierzonych celów, i należytego miejsca w rankingach, co jej zdaniem wymaga dalszych zmian, ale ewolucyjnych, nie bulwersujących środowiska; jednak mają być określone strategiczne cele dla nauki i szkolnictwa wyższego.
  - minister Tadeusz Sławecki w imieniu Ministra Edukacji mówił o wyzwaniach związanych z przekształceniem kolegiów nauczycielskich oraz o konieczności dopracowań standardów kształcenia nauczycieli.
  - prof. Leszek Rafalski podniósł sprawę współpracy nauki i przedsiębiorców oraz konieczności stworzenia oferty naukowej dla tej współpracy; podkreślił, że główną barierą do dalszej pomyślniej współpracy jest sposób finansowania badań nieuwzględniający ryzyka naukowego i sposób rozliczania projektów naukowych uniemożliwiający korekty w trakcie trwania projektu.
  - prof. Paweł Lampe (RG) podkreślił błędy wynikające ze skrócenia edukacji medyków i odchodzenia od staży długoterminowych oraz kłopoty związane z rzeczywistymi kosztami kształcenia w instytutach medycznych, na przykładzie Instytutu Onkologii.
  - prof. Małgorzata Sekułowicz (RG) zwróciła uwagę na konieczność specjalnego traktowania kształcenia w zakresie Pedagogiki Specjalnej.
  - prof. Jan Szmidt (PW) wyraził ogólne zadowolenie z pomyślniej współpracy RG z Konferencją Rektorów.
  - prof. Zbigniew Marciniak ustosunkował się do podnoszonych w mediach głosów, nt. tego, że szkolnictwo wyższe stało się „fabryką bezrobotnych”; podkreślał rolę, jaką odgrywają Krajowe Ramy Kształcenia i rolę Efektów Kształcenia, które muszą prowadzić do poprawy poziomu edukacji ogółu Polaków.
  - prof. Andrzej Gołaś (KPN) podkreślił konieczność współpracy z RG, przekazał szczere życzenia możliwości współpracy w normalnych czasach oraz stwierdził, że sprawy ważne nie powinny zostać zdominowane przez sprawy bieżące.
  - prof. Jan Szambelańczyk (RG) podkreślił konieczność racjonalizacji i długofalowych działań Ministerstwa oraz zwrócił uwagę na niezasadność stosowania prostych zasad rynkowych w stosunku do szkół wyższych. Zapobieganie ewentualnym procesom upadłościowym szkół wyższych widzi w wyprzedzającym nadzorze prowadzonym przez Ministerstwo.
  - prof. Tadeusz Więckowski (Pol.Wrocł.) poparł wypowiedź prof. Z. Marciniaka o konieczności współpracy szkół w przejściu edukacyjnym od szkoły ogólnokształcącej do szkolnictwa wyższego.
  - prof. Edward Jezierski (RG) mówił o konieczności ujednoczenia systemów zawartych w ECTE, z hasłami wynikającymi z procedury bolońskiej, oraz o konieczności konsolidacji uczelni.
  - prof. Józef Rogowski (PKA) deklarował poparcie działań Rady Głównej ze strony Państwowej Komisji Akredytacyjnej.
  - przedstawiciel Ruchu Społecznego na Rzecz Nauki podkreślał rolę spraw związanych z etycznymi postawami badaczy.
  - prof. Hubert Izdebski (CK) deklarował wspólne nadzorowanie przyznawanych uczelniom uprawnień akademickich. Zwrócił uwagę na zbyt duże rozdrobnienie w definiowanych dziedzinach nauki i konieczność konsolidacji obszarów, dziedzin, jak i dyscyplin nauki.

- prof. Brocha w imieniu Rady Młodych Naukowców deklarował pełną współpracę z RG.
- Krzysztof Pietraszkiewicz – Prezes Związku Banków Polskich – zwrócił uwagę na konieczność inwentaryzacji tych pilotowych przedsięwzięć, które się do tej pory udały pod względem finansowania badań z udziałem przedsiębiorców. Apelowo o okresowe spotkania gospodarze środowiska nauki i przedsiębiorców.
- minister Daria Lipińska-Nalecz zwróciła uwagę na konieczność rozwinięcia współpracy uczelni na polu praktyk i staży zawodowych ze stowarzyszeniami przedsiębiorców.
- student Dawid Kolenda (RG) zaapelował o opracowanie katalogu rozporządzeń interpretujących jednoznacznie przepisy w zakresie staży i praktyk.
- prof. Lucjan Pawłowski (RG) wspomniał o krytycznym stanowisku środowiska naukowego nt. nakładów na naukę i sposobie ich podziału. Szczególnie skrytykował zniesienie finansowania tzw. grantów własnych. Mimo tego polska nauka jest w wielu dziedzinach na czołowych miejscach w Europie i świecie. Rankingi nie zawsze oddają stan rzeczywisty. Za patologiczne uważa tworzenie tzw. grup jednorodnych przy kategoryzacji jednostek.
- poseł dr Piotr Bauć (KENiM) zwrócił się z prośbą o przesyłanie na jego ręce recenzji i opinii proponowanych zmian w dokumentach dotyczących finansowania nauki oraz w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym.

Na koniec debaty głos w imieniu Krajowej Sekcji Nauki zabrał dr Andrzej Bartczak, który przekazał podziękowania od przewodniczącego KSN prof. Edwarda Malca za zaproszenie na posiedzenie RGNiSW. W imieniu Rady KSN i jej Przewodniczącego złożył życzenia owocnych działań i skutecznych uchwał podejmowanych w interesie całej społeczności akademickiej. Zwrócił uwagę na fakt, że Przewodniczący Rady Głównej prof. Jerzy Woźnicki trafnie określił zmianę jakościową, jaka dokonała się w kształcie Rady w wyniku zmian w zapisach ustawowych, jak i w trybie wyborczym. Rada przestała być ciałem przedstawicielskim środowiska, a stała się reprezentacją ustawowo umocowanych Organizacji i Instytucji. Wyraził ubolewanie, że ustawodawca nie przewidział w tym licznym składzie przedstawicieli Związków Zawodowych. Na koniec podkreślił, że może nie ma tego złego, co by na dobre nie wyszło, bo o ile RG ma zgodnie z ustawą „współdecydować” (w przewidzianych sprawach) z Ministrem, to w sprawach pracowniczych wymagane jest ustawowe prawo do uzgadniania stanowiska ze związkami zawodowymi.

III. W sprawozdaniu z działalności w 2013 roku Rzecznik Praw Absolwenta, Bartłomiej Banaszak przedstawił wnioski z analizy sytuacji absolwentów na rynku pracy i stopnia dostępności do określonych zawodów dla absolwentów.

Po przerwie, w czasie której wykonano zdjęcie inauguracyjne Rady odbyła się część robocza posiedzenia.

IV. Komunikaty:

Prof. J. Woźnicki podał wiadomość, że złożył rezygnację ze swojego udziału w KRASP, ale pozostał w Fundacji Rektorów Szkół Polskich.

Uzupełniono składy komisji roboczych Rady oraz wybrano przedstawicieli do reprezentowania Rady na zewnątrz.

V. Istotne uchwały i stanowiska Rady Głównej:

1. Do projektu ustawy o zasadach realizacji programów operacyjnych polityki spójności finansowanych w latach 2014-2020 Rada ustosunkowała się bardzo krytycznie. Wyrażono opinię, że przepisy ustawy są niespójne, a w szczególności minimalizują rolę opiniotwórczą ekspertów na rzecz kontroli urzędniczej. Zgłoszono 11 poprawek.
2. Do projektu rozporządzenia ministra w sprawie wzoru rocznego sprawozdania z działalności uczelni, oraz wzoru sprawozdania z wykonania planu rzeczowo-finansowego – RG zwróciła uwagę na konieczność zamieszczania w sprawozdaniu także wynagrodzeń pracowników niebędących nauczycielami (zgodnie z sugestiami KSN), oraz wyraziła konieczność większej szczegółowości sprawozdania, co pozwoliłoby ministrowi na podejmowanie działań mogących w porę zapobiec (w skrajnych przypadkach) upadłości uczelni.
3. W sprawie akredytacji placówek doskonalenia nauczycieli – wyrażono opinię, że mogą one prowadzić działalność dydaktyczną jedynie poza uprawnieniami, które są możliwe do uzyskania w systemie szkolnictwa wyższego.
4. Szczególne emocje wywołało zaopiniowanie wniosków o sfinansowanie inwestycji w zakresie dużej infrastruktury badawczej. Do zaopiniowania złożono wiele wniosków na sumę ponad dwa miliardy złotych, a przewidziane finansowanie to 20 milionów zł. Nieco lepiej wyglądało to w zakresie dużej infrastruktury informatycznej (82 wnioski, a przewidywane finansowanie to 30 mln zł, co pokrywało dwa pierwsze wnioski).

Rada Główna odmówiła opiniowania tych wniosków, wyrażając ostry protest przeciw powyższym sytuacjom.

Pozostałe rozpatrywane przez Radę punkty porządku dziennego będą zawarte w oficjalnym protokole z obrad Rady.

Notatkę opracowali: Andrzej Bartczak i Jan Berkan

***

Poznań, dnia 17 marca 2014 roku

**Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”
Komisja ds. interwencji**

Opinia prawna w sprawie umowy zawartej dnia 07 lutego 2014 roku pomiędzy Akademią Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej a Grzegorzem Pyszczek

Zakres obowiązków pracownika naukowo-dydaktycznego określa art. 111 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym* (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 572 z późn. zm.). Pracownik zatrudniony na stanowisku adiunkta w świetle przywołanego przepisu jest zobowiązany m. in. do prowadzenia badań naukowych i prac rozwojowych, rozwijać twórczość naukową albo artystyczną, co w konsekwencji powinno doprowadzić do uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego w okresie określonym w art. 120 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* na dzień zawarcia stosunku pracy.

W zakresie spraw związanych z uzyskaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego stanowią przepisy ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r., nr 65, poz. 595 z późn. zm.). Z Pana listu oraz przedłożonej Panu umowy wynika, że jednostka organizacyjna Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej, w której jest Pan zatrudniony, nie posiada uprawnień do przeprowadzania postępowania habilitacyjnego i nadawania stopnia doktora habilitowanego w zakresie socjologii. Taką jednostką spełniającą wymogi do przeprowadzania postępowania habilitacyjnego i nadawania stopnia doktora habilitowanego z zakresu socjologii jest Instytut Filozofii i Socjologii Polskiej Akademii Nauk. Jednostka organizacyjna przeprowadzająca postępowanie habilitacyjne, jaką w Pana przypadku ma być Instytut Filozofii i Socjologii Polskiej Akademii Nauk zawiera z recenzentami umowę, w której m. in. określa się wysokość wynagrodzenia. Wynagrodzenie wypłaca jednostka organizacyjna przeprowadzająca postępowanie habilitacyjne. Szczegóły dotyczące m. in. wysokości i warunków wypłacania wynagrodzenia za recenzje i opinie w postępowaniu habilitacyjnym określa Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 14 września 2011 roku w sprawie wysokości i warunków wypłacania wynagrodzenia promotorowi oraz za recenzje i opinie w przewodzie doktorskim, postępowaniu habilitacyjnym oraz postępowaniu o nadanie tytułu profesora – (Dz. U. z 2014 r., poz. 48 tekst jednolity). Z § 5 ust. 2 rozporządzenia wynika, że obowiązek wypłaty wynagrodzenia może przejąć jednostka zatrudniająca osobę ubiegającą się o nadanie stopnia doktora habilitowanego lub bezpośrednio osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego na zasadach określonych w umowie zawartej z jednostką przeprowadzającą postępowanie habilitacyjne. Z przedłożonej przedmiotowej umowy z dnia 7 lutego 2014 roku wynika, że Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej zobowiązuje się do pokrycia całkowitego kosztu przewodu habilitacyjnego, który na dzień podpisania umowy został określony przez Uczelnię na kwotę 12 500 zł – § 2, pkt.2, pkt 3 powołanej umowy. Zwrot kosztów przewodu habilitacyjnego przez pracownika, zapisany w par. 3 umowy wyczerpuje wszystkie możliwe sposoby rozwiązania przez pracownika stosunku pracy. Istnieje też możliwość wypracowania przez pracownika uzasadnionego wniosku o zwolnienie go z obowiązku zwrotu pracodawcy kosztów w całości lub części.

Propozycję całkowitego pokrycia przeprowadzenia przewodu habilitacyjnego przez pracodawcę należy uznać jako zapewnienie przez pracodawcę warunków wykonywania pracy, czyli zakresu obowiązków pracownika. Niedopełnienie wykonywania zakresu obowiązków przez pracownika lub pracodawcę rozstrzygają sądy pracy.

W świetle powyższego, to Pan podejmie ostateczną decyzję, czy skorzystać z powołanej umowy, czy nie. Przesłanką ułatwiającą podjęcie decyzji jest Pana dorobek naukowy, który ma stanowić podstawę do ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitacyjnego. Pragniemy jeszcze raz podkreślić, że przeprowadzenie przewodu habilitacyjnego poza uczelnią, w której pracownik jest zatrudniony, będzie obarczone stosowną umową dotyczącą kosztów oraz ich zwrotu.

Krystyna Andrzejewska
Beata Zięba

***

W „Wiadomości KSN” nr 1-2 (214–215) zamieściliśmy materiały dotyczące „Cenzura w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym w Krakowie”. Poniżej odpowiedź MPK S.A. w Krakowie z dnia 07.03.2014 r. na nasze pismo. Red.

Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne S.A.

Adres: ul. św. Wawrzyńca 13, 31-060 Kraków, www.mpk.krakow.pl
respondencja: ul. Jana Brozka 3, 30-347 Kraków, tel. 12 254 10 00, fax. 12 254 10 13

Kraków, 7.03.2014
D-0610-12/14

Szanowny Pan
Prof. Edward Malec

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
ul. Waryńskiego 12, lok. A221, 00-631 Warszawa

Szanowny Panie Profesorze!

W odpowiedzi na Pańską prośbę dotyczącą emisji przygotowanego przez Państwa spotu o zmianach w prawie o szkolnictwie wyższym uprzejmie informujemy, że niestety nie może być on wyemitowany w naszych pojazdach. Po zapoznaniu się z treścią materiału uzyskaliśmy opinię prawną, z której wynika, że emisja spotu może doprowadzić do powstania sporu sądowego, w który to spór zostałaby zaangażowana Spółka i który mógłby przynieść szkodę w realizacji podstawowej działalności MPK S.A. jaką jest działalność przewozowa. Zgodnie z tą opinią w przypadku, gdyby którakolwiek z osób wymienionych w tekście ogłoszenia uznała, że jej dobra osobiste zostały naruszone, MPK S.A. jako Spółka emitująca ogłoszenie, byłaby narażona na roszczenia ze strony tej osoby, w tym również na roszczenia odszkodowawcze. A wtedy konsekwencje, przede wszystkim finansowe, spadłyby na całą załogę. Jestem przekonany, że ten argument spotka się z Pana strony ze zrozumieniem, ponieważ od wielu lat zajmuje się Pan walką o godne warunki pracy wszystkich pracowników zatrudnionych na uczelniach w całej Polsce.

Jednocześnie chciałbym zapewnić że zasady emisji spotów w pojazdach MPK S.A. w Krakowie są takie same dla wszystkich. Zgodnie z decyzją zarządu MPK S.A. został wprowadzony nowy regulamin emisji reklam. Zgodnie z nim nie będzie możliwości wyświetlania spotów promujących np. partie polityczne oraz kandydatów biorących udział w wyborach do parlamentu czy też w wyborach samorządowych. Zasady te zostały wprowadzone ze względu na opinie pasażerów korzystających z usług MPK S.A., którzy bardzo negatywnie odnoszą się do emisji spotów zawierających odniesienia polityczne i osobiste w pojazdach komunikacji miejskiej.

Mamy nadzieję, że nasze stanowisko spotka się ze zrozumieniem z Pana strony.

Do wiadomości:

1. Tadeusz Trzmiel, zastępca Prezydenta Miasta Krakowa
2. Wojciech Grzeszek, Przewodniczący Zarządu Regionu Małopolski NSZZ „Solidarność”

2 powtórzenie
PREZES ZARZĄDU
Dyrektor Generalny
MPK S.A. w Krakowie
mgr inż. Julian Piłszczek

ISO 9001
ISO 14001
QUALITY VERITAS

REGON 003811311, NIP 679 008 66 13
Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieście Wydział XI Gospodarczy KRS 000025692
Kapitał zakładowy: 84 582 400 zł, kapitał wpłacony: 84 582 400 zł

PRZEDSIĘBIORSTWA
FAIR PLAY

W dniu 14.03.2014 r. po długiej i ciężkiej chorobie odszedł od nas Kolega

Ś.†P. JAN WARSZ

**W latach 1971-94 pracownik badawczego Instytutu Spawalnictwa w Gliwicach,
później pracownik firm o profilu spawalniczym na górnym Śląsku.
W latach dziewięćdziesiątych przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”
w Instytucie Spawalnictwa, a także delegat do Regionalnej Sekcji Nauki Regionu
Śląsko-Dąbrowskiego oraz Krajowej Sekcji Nauki Jednostek Badawczo-Rozwojowych.
Uczestnik wielu działań na rzecz środowiska pracowniczego i związkowego nauki,
podejmowanych na szczeblu regionalnym i krajowym.
Kompetentny oraz rzetelny zawodowo i związkowo, koleżeński, chętny do służenia innym
swoją radą i pomocą dopóki tylko ze względu na stan swojego zdrowia mógł.**

**Żonie Krystynie, Rodzinie i Bliskim Ś.P. Kolegi
przekazujemy wyrazy współczucia i wsparcia**

*w imieniu Regionalnej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Regionu Śląsko-Dąbrowskiego i własnym
Kazimierz A. Siciński – przewodniczący*

Pożegnanie Ś.P. Kolegi Jana Warsza odbyło się w dniu 17.03.2014 r. w Gliwicach

Z wielkim bólem i smutkiem żegnamy
zmarłego w dniu 14.03.2014 r.

Ś.†P. JANA WARSZA

**Wieloletniego Przewodniczącego Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”
w Instytucie Spawalnictwa w Gliwicach oraz delegata do Regionalnej Sekcji Nauki
Regionu Śląsko-Dąbrowskiego oraz Krajowej Sekcji Nauki Jednostek Badawczo-Rozwojowych.**

Odszedł Przyjaciół, Człowiek Prawy, Serdeczny, Koleżeński.

**Żonie Krystynie, Rodzinie i Bliskim
składamy wyrazy współczucia i wsparcia**

*Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność”
Rada KSN NSZZ „Solidarność”
oraz Redakcja „Wiadomości KSN”*

Janusz Sobieszcański

Owszem, prezentowane są analizy sytuacji w Polsce i na świecie, chodzi tu głównie o wojnę sześciodniową i antyżydowski kurs Związku Radzieckiego, o napięcia związane z praską wiosną. Bardzo wiele uwagi poświęca się rozgrywkom i nastrojom antysemickim w kręgach kierowniczych PRL. Niejako automatem stało się łączenie wydarzeń marcowych ze zmuszeniem do opuszczenia Polski osób narodowości żydowskiej. Analizy uwarunkowań tamtego okresu są potrzebne, lecz przy braku pełniejszego naświetlenia autonomicznego charakteru protestu studentów przysłaniają istotę i znaczenie ich marcowego zrywu.

Nachalna propaganda o inspiracjach syjonistycznych i bananowej młodzieży nie zdołała zmylić większości społeczeństwa. Większość wiedziała, że jest to bunt przeciwko systemowi realnego socjalizmu i zniewoleniu Polski. Studenci podjęli protest, bo mieli powody doraźne i te głębsze. Doraźne to zdjęcie „Dziadów” ze sceny Teatru Narodowego, brutalne rozprawienie się z wiecem na Uniwersytecie Warszawskim, aresztowania studentów. One wyzwoliły możliwość upamięnienia się o sprawę bardziej generalną, sprzeciw wobec panującego systemu, choć na zewnątrz, w słowach, był on oszczędnie wyrażany, a nieraz nawet maskowany proustrojowymi sformułowaniami.

Media, prezentując te wydarzenia, najwięcej miejsca poświęcają wiecowi na Uniwersytecie Warszawskim, 8 marca, brutalnej interwencji „aktywu robotniczego” i milicji oraz na rozruchach 11 marca. Tymczasem to był początek wydarzeń, impuls mobilizujący oburzonych studen-

tów uczelni warszawskich do akcji. Kilka dni później protesty studentów ogarnęły większość uczelni polskich.

Szczególnie silnym bastionem protestu była Politechnika Warszawska. Studenci, którzy byli świadkami wydarzeń na Uniwersytecie i Krakowskim Przedmieściu dotarli do Politechniki po około godzinie. Ich relacje rozniósł się po całej uczelni, elektryzując większość środowiska. Pamiętam jak w pomieszczeniach Zrzeszenia Studentów Polskich jeden z działaczy groził, że rzuci legitymację ZSP w proteście przeciwko takim metodom dialogu ze studentami.

Już następnego dnia, 9 marca, samorzutnie w dużej auli Politechniki Warszawskiej zaczęli się gromadzić studenci. Przed południem cała aula i wszystkie kondygnacje kruzganków są już zajęte. Kilka tysięcy studentów skanduje „demokracja!”, „prasa kłamie!”, „Jasienica!”. W dół zlatują strzępki dartych gazet. Zebrańi przyjmują rezolucję: „My, studenci warszawscy zgromadzeni w tej auli, walcząc o obronę praw obywatelskich, protestujemy przeciwko stalinowskiemu metodom traktowania studentów, protestujemy przeciwko stosowaniu przemocy i biciu kobiet, żądamy podania rzeczywistych i obiektywnych informacji o zajęciach w dn. 8 marca 1968 r.”.

Postanowiono w pochodzie pomaszerować pod redakcję „Życia Warszawy”. Pochód, który wyruszył z placu Jedności Robotniczej (obecnie plac Politechniki) pod wpływem działań milicji przemieszczał się dwoma strumieniami i gęstniał, bo dołączało do niego wielu ludzi. Ocenia się, że w pochodzie uczestniczyło kilkanaście tysięcy osób. Oddziały milicji (golędzinowa – tak ich nazywano od szkoły milicyjnej w Golędzinowie) rozpędza-

jące pochód były także zupełnie przypadkowe osoby. Na Wydziale Elektroniki doszło do prawdziwej bitwy – milicja wdarła się do budynku, lecz nie pokonała studentów broniących się gaśnicami i tym, co było pod ręką. Po pertraktacjach, w których uczestniczył dziekan wydziału prof. Stanisław Stawiński, ustalono warunki rozejmu. Na środku placu przed Wydziałem Elektroniki spotkała się delegacja studentów (wraz z dziekanem) z delegacją milicji. Student w wyciągniętej ręce niósł zdobytą na atakujących hełm

gwałtowne zajścia na Krakowskim Przedmieściu i Nowym Świecie. Do pochodu studentów licznie dołączała młodzież Warszawy, także ta bardzo krewka, no i z całą pewnością prowokatorzy.

W auli Politechniki Warszawskiej odbył się ponownie wiec, na którym zaczęto tworzyć Międzywydziałowy Komitet Studencki.

Nazajutrz w uczelniach warszawskich organizowane są spotkania studentów i pracowników i kolejny wielki wiec w auli Politechniki Warszawskiej. Postanowiono utworzyć studencką służbę

Krótkie dni wolności

Od lat w okolicach początku marca oglądamy w programach telewizyjnych audycje przywołujące wydarzenia z marca 1968 roku. I od lat zauważam, że pomijane jest w nich to, co było najważniejsze w wydarzeniach marcowych – tysiące młodych ludzi upomniało się o prawa obywatelskie. Odważyło się wystąpić otwarcie przeciwko systemowi.

i pałkę. Oddano je milicji. Milicja odstąpiła od gmachu.

W tym dniu na ulicach Warszawy aresztowano kilkaset osób, często tylko dlatego, że posiadali legitymację lub czapkę studencką. (Czapki studenckie, białe – Uniwersytetu Warszawskiego i brązowe – Politechniki Warszawskiej, po 8 marca były demonstracyjnie noszone.) Zatrzymania powtarzały się w następnych dniach, niektórych zatrzymanych po parodii procesów skazywano na wiele miesięcy więzienia.

Poniedziałek, 11 marca, to

porządkową. Chodziło o to, aby nie wpuszczać na uczelnię przypadkowych osób, w szczególności prowokatorów i agentów milicji. 13 marca jednomyślnie przyjęto 13-punktową rezolucję. Oto trzy pierwsze jej żądania:

Przestrzeganie Konstytucji PRL, w szczególności art. 71, który brzmi: PRL zapewni obywatelom wolność słowa, druku, zgromadzeń i wieców, pochodów i manifestacji.

Uwolnienia i zaprzestania represji w stosunku do wszystkich studentów Uczelni warszawskich

opublikowania pełnej listy aresztowanych.

Ukarania winnych brutalnych akcji przeciwko studentom i publicznego ich napiętnowania.

Domagano się też zapewnienia bezpieczeństwa studentów i pracowników uczelni, wyjaśnienia i sprostowania w prasie, radiu i telewizji informacji o zajściach, zaprzestania inwigilowania środowiska akademickiego przez cywilnych pracowników MO i MSW. Jednocześnie studenci zapewniali, że chcą uczyć się i budować socjalizm w demokratycznej ojczyźnie.

Politechnika staje się centrum oporu, kontynuacją oporu Uniwersytetu Warszawskiego i w jakimś stopniu całego środowiska studenckiego Warszawy. Na uczelni cały czas utrzymuje się napięta atmosfera. Odbywają się wiecje i spotkania na wydziałach. Padają propozycje bojkotowania zajęć i zorganizowania strajku. Na wiecu 20 marca zapada decyzja o 48-godzinnym strajku okupacyjnym, który ma się zacząć następnego dnia. W dniu jego rozpoczęcia ukazuje się odezwa rektora zakazująca strajku.

Trzeba jednak zaznaczyć, że prof. Dionizy Smoleński bardzo ostro ocenił zachowanie prasy i działania milicji.

Po południu w Gmachu Głównym było już kilka tysięcy studentów. Pomimo takiego tłumu panował ład i porządek. Tu nie było atmosfery pikniku, była świadomość rozlicznych zagrożeń i przekonanie, że trzeba strajkować. Na figurze wieńczącej budynek Politechniki zawieszono napis „Strajk okupacyjny”, na murach budynku transparenty. W tym dniu oprawiano i podczas wiecu przyje-

to kolejny dokument – odezwę. Warszawiacy licznie poparli strajkujących. Przez ogrodzenie otaczające Politechnikę podawano paczki z żywnością i z papierosami, a nawet pieniądze. Zgromadzono wielkie zapasy. Strajk mógłby trwać i trwać. Drugiego dnia wieczorem minister oświaty i szkolnictwa wyższego Henryk Jabłoński, wystosował ultimatum, w którym żądał opuszczenia budynku do godziny 21, grożąc rozwiązaniem uczelni. Okolice Politechniki i plac przed uczelnią zajęły się oddziałami milicji w strojach bojowych. Studenci podjęli przygotowania do obrony. Prof. Jerzemu Bukowskiemu udało się ok. północy namówić część z nich do opuszczenia budynku. Zostali rozwiezieni specjalnie podstawionymi autobusami MZK do akademików. Lecz ok. dwóch tysięcy strajkujących zostało w gmachu. Zaczęto wzmacniać improwizowane umocnienia. Trwały negocjacje pomiędzy milicją, zastępcą prokuratora wojewódzkiego a strajkującymi studentami oraz rektorem. Dopiero około godziny czwartej nad ranem udało się namówić studentów do opuszczenia budynku. Piechotą, prowadzeni przez rektora, przeszli od Politechniki do akademika Riwiera.

Franciszek Szlachcic, wtedy wiceminister spraw wewnętrznych, pisał: „opuszczenie Politechniki oznaczało przesilenie. Od tego dnia napięcie w stolicy i kraju malało”.

Tysiące studentów w Warszawie i w innych miastach Polski przeżyło krótkie dni wolności. To wystąpienie o prawa obywatelskie, ta solidarność protestujących w marcu 1968 r., pozostały w nich jak ziarno chowane w oczekiwaniu na czas wiosny. Dwanaście lat później powstała Solidarność. ■

fol. Forum

www.tygodniksolidarnosc.com

Pikieta „Solidarności” pod ambasadą Rosji

W dniu 8 marca b.r. odbyła się pikieta „Solidarności” pod ambasadą Rosji. Przybyły delegacje naszego Związku z całej Polski. Była to demonstracja solidarności z Ukrainą i protestu przeciwko agresji Rosji. Wygłoszono wiele wystąpień. Obecni byli także goście z Ukrainy, w tym uczestnik zmagañ Majdanu.

W swoim wystąpieniu Piotr Duda, przewodniczący Komisji Krajowej, powiedział: „Solidarność” to związek zawodowy, ale to też solidarność międzyludzka i solidarność międzynarodowa.

Red.

„Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Redaguje zespół: Anna Gołębiewska, Wojciech Pillich, Janusz Sobieszcański, Krzysztof Weiss.

Redaktor naczelny: Janusz Sobieszcański,

opracowanie językowe: Jerzy Jackl, opracowanie techniczne: Elżbieta Smorczevska.

Adres redakcji: Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”, ul. Waryńskiego 12, 00-631 WARSZAWA

Nr konta: Sekretariat Nauki i Oświaty, KSN NSZZ „Solidarność”

92 1020 1068 0000 1102 0000 2733

tel/fax (0-22) 825 73 63, tel.(0-22) 234 98 78, kom. 0 603 123 438

e-mail: KSN@interia.pl ; krajowasekcjanauki@gmail.com ; <http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn> ;

„Wiadomości KSN” są dostępne na stronie internetowej KSN On line pod adresem: <http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>